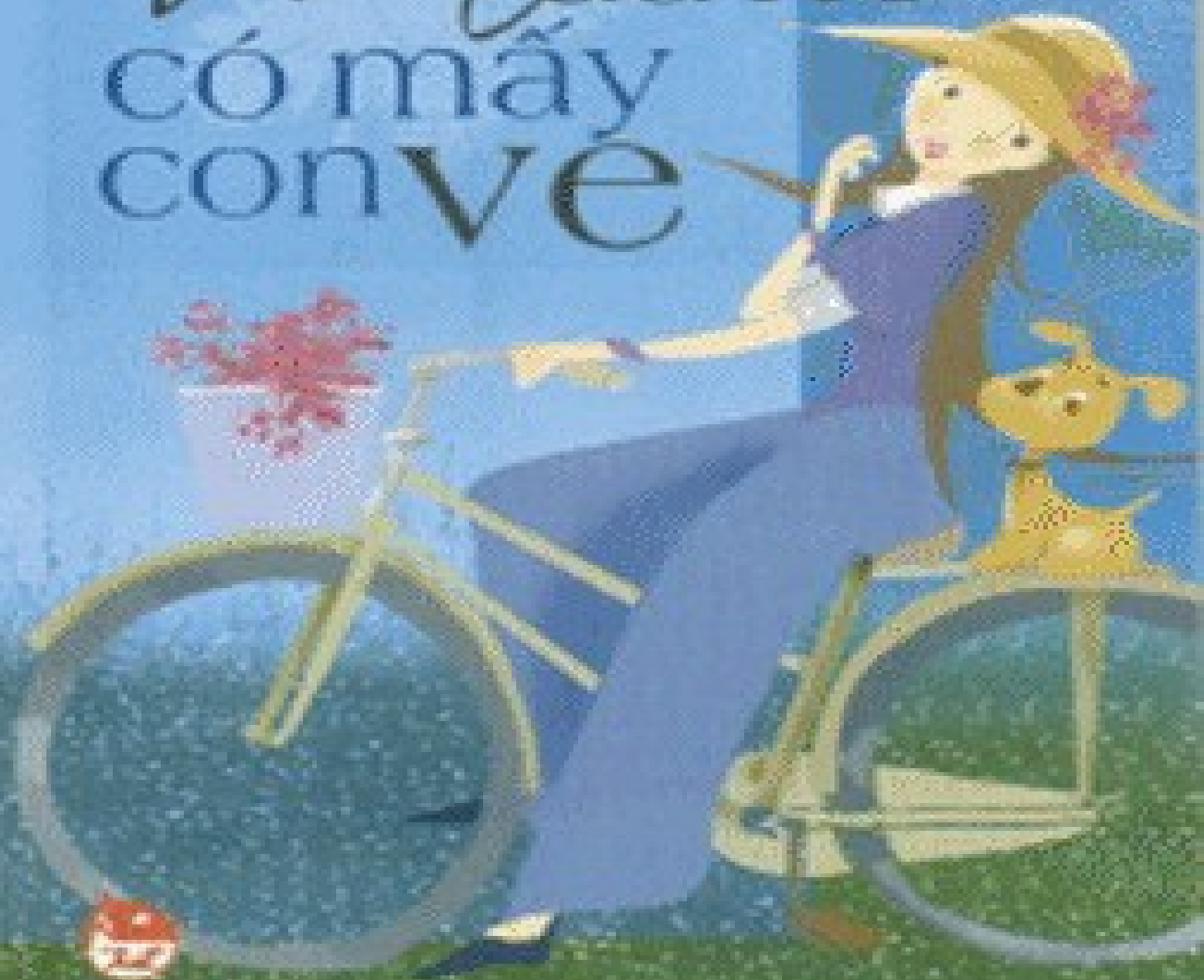

TRƯỜNG
TRẦN VĂN LÂN

Lưu Thị Lương

Mùa hè có mấy con ve

TRƯỜNG SAO
TRƯỜNG MỸ LÊ

Lưu Thị LƯƠNG

Mùa hè có mấy con ve

Mùa Hè Có Mấy Con Ve

Lưu Thị Lương

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [\[1\]](#)
- [\[2\]](#)
- [\[3\]](#)
- [\[4\]](#)
- [\[5\]](#)
- [\[6\]](#)
- [\[7\]](#)
- [\[8\]](#)
- [\[9\]](#)
- [\[10\]](#)
- [\[11\]](#)
- [\[12\]](#)

1.

Không biết trường Nhi và khu dân cư bao vòng quanh trường, bên nào được xây dựng trước. Chỉ thấy bây giờ, ngôi trường không rộng lớn lắm, lại nằm kế bên cái chợ không có tên.

Trường chật, nên cây cối tỏa bóng mát trong sân chỉ đếm trên đầu ngón tay. Trong số đó chỉ có hai cây bông phượng.

Một cây già, thân thấp, gốc bè ra to bằng cỡ chiếc dù che nắng ở các hàng quán.

Một cây trẻ, cao, cành nhánh vươn dài, mảnh khảnh.

Mới sau kỳ nghỉ Tết, trên cành cao nhất của cây phượng trẻ, đã nở trước một chùm bông nhỏ. Xa quá nên không biết được có bao nhiêu cái bông muốn nghỉ hè sớm.

Phượng nở rồi. Ve sắp kêu như mấy trăm năm trước dăng dỏi trong bài thơ *Bảo kính cảnh giới* số 43 của ông Nguyễn Trãi, vừa mới phân tích trong bài tập làm văn, thi học kỳ một.

Nhi đem thắc mắc hỏi cô sinh[1].

- Cô ơi. Sao trường mình mùa hè không nghe tiếng ve kêu? Hay tại chỉ có hai cây phượng, không đủ chỗ cho nó ở?

Cô dạy môn sinh vật giải thích theo kiểu giảng bài.

- Sân trường mình đổ bê tông đều khắp. Bề mặt của sân dày mấy tấc đá xanh trộn xi măng. Chỗ nào cũng cứng chắc và khít rít bằng phẳng như ngoài đường xe chạy. Không còn hở ra một miếng đất nào, nên không có chỗ cho ve đẻ trứng, không có nơi cho ấu trùng ve sống đòi tiềm sinh chờ ngày lột xác. Vì vậy không có ve...

Hồi trước không biết ra sao, sau này không biết thế nào, nhưng tính ra năm nay là vừa hết năm thứ hai Nhi học ở ngôi trường không có nổi một tiếng ve tha thiết, gọi mùa hè hãy mau về.

Năm nay mùa hè lớp mười một của Nhi vẫn cứ rón rén, lặng lẽ bước vào từng lớp học đang nóng hừng hực như cái nồi nấu món lẩu ở làng nướng ẩm thực.

Mặc dù ngoài sân, dưới cái nắng gần bốn mươi độ C, hai cây phượng đã bung ra đến những nụ bông cuối cùng của mùa nở hoa kết trái.

Mùa hè vẫn im re!

Không hề có tiếng ve nào ran ran hay rả rả hay riết róng, kèm theo.

Không như trong bài hát nhạc điệu nhộn nhịp, chẳng giống trong câu thơ bay bổng lãng mạn. Mùa hè là mùa riêng của tuổi trẻ, của người đi học. Tiếng ve làm mùa hè trở thành phổ biến. Nghe ve kêu ai cũng biết là mùa hè đã tới, bất kể đó là một người lính biên phòng, một giám đốc bận rộn, một cụ già thư thả tập thể dục dưỡng sinh...

Đó là thơ nhạc. Còn sự thật thì im lìm, trống vắng.

Bởi vì lúc này đang nghỉ hè đây nè, đang ngồi ngay tại trường đó, mà có nghe ve ve ve, ve ve ve... gì đâu!

Nhi ngả người dựa lưng vào tường, duỗi chân thư giãn sau khi xàng qua xàng lại đến ê ẩm theo lời hát. Cặp giò dài thoòng mặc quần loe lửng chà trên sàn má Tư mới quét sạch và có lau sơ qua.

Nhi nói giọng chảnh chệ:

- Biết vậy, hồi đó không thêm ghi tên vô học trường này.

Nguyên nói giọng không *chảnh*:

- Tui thì trái ngược hoàn toàn. Tui mém [2] bị trường này bôi tên, không cho học tiếp. May sao mà cộng chia hết các cột điểm lại vừa đủ để xếp loại trung bình. Vì vậy, tui rất thèm học trường này.

Nhi hươ tay lia lịa đính chính:

- Không phải như Nguyên nói đâu. Đừng nghĩ xấu cho người tốt. Ý tui muốn nói chán là tại trường mình không được giống như trong bài hát “Ve ve ve hè về...”. Không nghe ve kêu, tự nhiên cảm thấy mùa hè giảm hơn năm mươi phần trăm chất lượng.

Tiện tay, Nhi chỉ vô người Nguyên, mắt liếc về phía đám con trai, nhắc nhở phe mình:

- Tụi nó thấy bây giờ.

Nguyên kéo vạt áo xuống, để che cái rốn lộ ra bởi quá trình quơ tay múa chân phát biểu:

- Có ve hay không có ve thì học yếu cũng yếu hoài. Ve kêu um xùm càng thêm nhức đầu; lo

nghe, không lo học bài, càng mau lẹm trứng vịt thầy cô “ký gởi”.

Trang thích chí vỗ đầu gối của mình, đồng ý với Nguyên.

- Ở cái vụ ký gởi đó coi được lắm. Hôm nay lỡ bị ăn một con số không. Bữa sau mình học bài nhuyển nhừ, giờ tay xung phong gỡ điểm. Vậy là có hai con số không. Khỏe re!

Hai cái miệng xinh xinh của Nhi với Nguyên tròn vo kinh ngạc.

- Coi nó mừng thấy ghê chưa kìa. Trời nóng quá, bị điên hay sao?

- Kỳ cục. Bị hai “con” 0 mà mừng như được... số 8.

Trang cười nhe hàm răng trên hơi... hô. Nhưng mà có duyên.

- Đúng đó. Bạn Nguyên của mình coi vậy mà thông minh lanh trí. Nếu cho hai con số không đứng chồng lên nhau, con này ở trên đầu con nọ là thành ra một số tám. T... uyệt v... ời!

Tiếng tuyệt vời của Trang kéo dài xuýt xoa, nghe như đang khen món ăn món uống gì ngon lành, hấp dẫn lắm khiến Quân đang tập trung nghe đàn để bắt vô bài hát, mà phải xoay người lại, thắc mắc:

- Trang mà cũng có số 8 hả?

Trên tay vẫn cầm mi crô, Quân dùng cái máy khuếch đại tiếng nói đó, quơ lung tung trước mặt để múa phụ họa cho câu hỏi tò mò:

- Số 8 tuyệt vời cỡ nào? Nói nghe thử cho biết coi. Để rút kinh nghiệm.

Trước mặt Quân là Done.

Done đang cúi cổ gục đầu, mười ngón tay múa may loạn xạ trên mớ phím trắng đen. Thoáng nhìn qua cứ tưởng nó nhắm mắt mà đàn. Nhưng không dè nó có thấy Quân tranh thủ đoạn nhạc dạo giữa bài, chạy đi nói chuyện với tụi con gái:

Done lầu bầu nhưng mà tiếng rất to.

- Lo hát cho xong đi, cái đồ ông... tám. Chơi bài này này giờ gần một tiếng rồi. Nghe riết, chán tới cùi chỏ rồi đó. Hể tao chán tới cổ tay là thôi, cho mày nghỉ khỏe!

Nhi nhóng cổ về phía cây đàn, hỏi chọc Done bằng giọng hát cải lương.

- *Rồi sao.....áo nữa?* (Rồi sao nữa?)

Câu trả lời vắng tới, sắc mùi trừ ẻo:

- Cho giọng đơn ca nam đầy tràn triển vọng của Hoàng Quân đi thi rớt một cái bịch xuống sàn sân khấu, như người ta quăng thứ gì đó vô... thùng rác công cộng.

- Xí!

Sáu con mắt con gái liếc xéo, phê phán và không đồng ý câu nói vừa rồi thằng nhỏ đánh đàn. Bởi vì nó đúng là một thằng nhỏ nhất trong đám.

Dù trong nhóm bảy đứa sẽ đi thi hát mùa hè này (Không tính Thụy, vì đã ra trường), có tới năm đứa học lớp mười, nhưng Done vẫn là đứa nhỏ nhất.

So về thân hình, nếu mấy đứa lớp mười kia, tính cả con gái, là trái chuối già hương, vừa to vừa dài, thì Done chỉ là một trái chuối cau nhỏ nhít, tròn trịa và chắc lắn. Lại thêm mặt mũi của nó có cái vẻ ngây thơ, ngờ ngác hơn hẳn tụi lớp mười cùng nhóm. Nó giống như một đứa đang học lớp chín. Mà nếu rộng rãi, để lên cân giác giác [3] một chút, đoán rằng nó học lớp tám thì cũng chẳng ai thắc mắc ngạc nhiên gì hết.

Nó bé bỏng quá mà.

Da mặt Done mịn và mỏng như đi tắm trắng ở mỹ viện mới vừa về tới nhà. Mắt nó to, lông mi cong cong như có đi uốn ở tiệm uốn tóc.

Mũi thẳng, cao và thanh tú.

Nói chung là Done đẹp trai như... một đứa con nít.

Ngón tay của Done dài thườn thượt, quá khổ, nếu tính tỷ lệ với thân mình. Có lẽ vì vậy nên nó có năng khiếu nghệ sĩ bẩm sinh là đánh đàn. Móng tay nó cũng dài, hơn móng tay con gái, nhưng có khả năng đặc biệt gì thì... chưa thấy.

Tên đầy đủ của nó là Muhammad Romadone nhưng trong sổ gọi tên ghi điểm, chữ Done viết hoa, xếp thứ tự sau một đứa tên Dao, trước một đứa tên Đức. Bạn bè trong lớp, thầy cô dạy lớp gọi là Đôn hay là Đon, nó cũng nghe, cũng ừ ờ vâng dạ, không chỉnh sửa.

Chính vì có cái tên lạ hoắc nhưng lại mang dấu ấn đặc biệt của một dân tộc, nên Done không ăn thịt heo [4]. Đi ăn ngoài đường, gặp bất cứ thứ gì làm từ thịt heo, nó thà nhịn đói một lả, xanh mặt để bụng về ăn cơm nhà.

Có một bữa tập riết tới qua giờ ăn, cả nhóm hùn tiền kéo nhau đi quán cơm tấm bình dân.

Quá đói, đĩa nào cũng nhao nhao đòi hỏi, gõ muống lên bàn, đập tay lên bụng kêu ồm ồm:

- Cơm sườn. Nhớ lấy miếng cháy cạnh, có mỡ.

- Bì chả!

- Phá lẩu!

- Xiu mại!

- Mắm chưng!

- Gà kho gừng!

Done gọi sau cùng, rụt rè:

- Có tôm tép gì không?

Như đã lạnh lẽ “có ngay” nhịp nhàng với sáu yêu cầu thơm ngon trước đó, Done cũng được nghe anh phục vụ sốt sắng trả lời:

- Có liền!

Cơm dọn ra, ngon lành, đẹp mắt.

Khi sáu cái miệng kia đang thi nhau làm việc cho dịu cơn đói, thì Done vẫn còn nhìn sẫm soi phần ăn của mình.

Và khi nghe người phục vụ trả lời rằng tôm có rang chung với thịt ba rọi (heo), thì nó nhăn mặt kinh hoàng.

Done cong bàn tay thanh mảnh, ra sức đẩy cái đĩa cơm thơm phức, có màu sắc đỏ au như con tôm luộc ra tới cạnh bìa xa nhất, trên cái bàn hình chữ nhật hẹp té, thấp tè của quán cóc.

Tụi kia lằng xằng bàn bạc cách chữa lại đĩa cơm cho nó ăn được. Xót tôm ra, kêu trứng chiên thay vào, nhưng Done vẫn cương quyết nhìn đói. Nó bảo, dù sao thì nước tôm rang thịt cũng đã thấm vào đĩa cơm đó rồi, mà kêu đĩa khác lại tốn thêm tiền.

Nhi rất thông cảm với Done. Chẳng có ai phân công, Nhi tự nguyện săn sóc Done ân cần, kỹ

lưỡng.

Nếu ăn bánh mì, Nhi sẽ đưa vào tận tay Done. Lại còn diễn giải thêm mặc dù Done đã thấy rất rõ ràng ngay trước mắt.

- Một ổ bánh mì không với hai miếng phô-mai *Con bò cười* hô hô [5] giành riêng cho bé nè.

Nếu ăn bánh mì ngọt có nhân thịt, Nhi ới ới nhắc đi nhắc lại mấy bàn tay đang lúng lúng “cái nào lớn hơn” trong bao đựng bánh.

- Đừng có ai chôm chĩa cái hambeger kẹp nhân cá hộp sốt cà chua của nhóc Done nghe!

Phải nhắc thôi, bởi vì đã có một hôm, Luân nở lòng cắn nhai ngấu nghiến cái bánh giành riêng cho người ăn kiêng đó.

Với kỷ lục ba đĩa bánh cuốn chưa có người qua mặt, Luân nhanh tay thò năm ngón vô bịch trước hết và rờ trúng: “Ý, cái bánh tròn vo như chữ O!”. Rồi khi nghe Nhi hét lên kinh hoàng vì mất của: “Trời ơi! Sao mày dám ăn của nó?”, Luân ọe ọe phóng chạy vèo vèo ra toa lét, hét ú ớ: “Kinh khủng khiếp! *Cui kỳ cá!*”.

Vô tình, Luân đã “sáng tác” ra được nguyên một câu có âm đầu toàn là âm “cờ”, theo kiểu nói giỡn, chơi chữ trong dân gian như “Bà ba béo bán bánh bèo bên bờ biển”. Vì mắc kẹt một miếng đầy bánh mì kẹp cá nên tiếng “tui” bị dồn ép thành “cui”. Âm “tờ” biến thành âm “cờ” hoặc “kờ”. Nghe lạ tai, nhưng đó là cách phát âm rất bình thường của mấy bà già trầu ở dưới quê, vừa ngậm miếng trầu cay nồng, vừa nói chuyện mùa màng xóm làng chợ búa, nuôi heo, gói bánh...

Ông bà xưa đã cảnh báo rằng: “Miếng ăn là miếng tội tàn Mất ăn một miếng lợn gan lên đầu”. Là người nước ngoài nhưng mới học xong ở lớp mười, cũng còn nhớ lồm bồm ca dao tục ngữ trong kho tàng văn học dân gian, nên trước tình huống mất toi cái bánh đặc biệt ấy, Done chỉ bình tĩnh nói theo kiểu “Chuyện nhỏ. Thôi, bỏ đi!” với vẻ mặt tử tế hiền lành:

- Hồng sao! Về nhà ăn bảo đảm hơn!

Nhi cứ thắc mắc hoài mà chưa nhớ để hỏi. Tại sao nó nói như vậy kia?

Thôi. Chuyện nhỏ như cọng cỏ đó cho qua một bên, rồi từ từ tính tiếp, tập tành còn dài, lo làm gì cho mau già trước tuổi. Bây giờ trước mắt, phải lo giải quyết cái chuyện ba cặp mắt xinh đẹp đang loe loe ra những tia nhìn lạnh lẽo, lườm liếc em bé Done tội nghiệp kia...

Trang liếc mắt xong, liền mở miệng lên giọng bà chị, mặc dù hai đứa ngồi học hai phòng sát vách nhau. Done lớp 10A13, Trang lớp 10A14:

- Ê nhỏ! Bữa nay ăn nhầm thịt cá heo hay sao mà trúng độc, rồi nói năng bậy bạ vậy hả?

Cả nhóm đều đã biết rõ Done không ăn thịt heo vì phong tục tập quán xứ sở dân tộc của nó. Nhưng Trang bây giờ lại xỏ xiên rằng Done ăn cá heo! Cá heo mặc dù thuộc giống thú, cho con bú sữa, nhưng nó sống trong môi trường nước. Nếu tính trong các loài thủy hải sản, nó được coi là giống thông minh nhất. Người ta huấn luyện nó làm xiếc, làm quân cảm tử dò tìm thủy lôi, đặt bom mìn, nhân viên cứu hộ, điều dưỡng viên chữa bệnh tâm lý... Tóm lại là cá heo làm được đủ thứ lu xà bu[6], so với các loài vật khác. Một thứ động vật quý hiếm cỡ đó, biết bao người cả đời chỉ được nhìn thấy nó trên màn hình ti vi. Cá heo đâu phải là cá để ăn như cá lóc, cá mè. Bởi vậy làm gì có thịt cá heo đóng hộp?

Đứa nào cũng hiểu điều đó.

Riêng Done lại càng thấm thía hơn hết.

Rằng, Trang đã bắn trúng đích, đúng mục tiêu, nếu muốn chọc ghẹo nó. Ý chính nằm chính ở ngay cái tiếng “heo” liền phía sau tiếng “cá” đó chứ đâu?

Done ăn nhầm heo thì trúng độc là cái chắc. Mà kinh khủng rùng rợn nổi da gà hơn hết là bị nhiễm độc trong não bộ, chớ không phải bao tử, tinh thần chớ không phải thể xác, tâm linh chứ không phải thân mình.

Nguyên cũng đang ngồi lớp mười. Nhưng mà lớp Nguyên ở trên lầu ba, cao hơn hai đứa Trang, Done một tầng. Và Nguyên lớn hơn một tuổi vì nàng bị... lưu ban hồi năm ngoái

Nguyên duỗi thẳng cánh tay mặc áo hở nách, một ngón tay chĩa về phía Done. Đầu ngón tay có móng dài nhọn, có quét mấy lớp sơn bóng, để tránh cặp mắt tinh tường của các vị giám thị. Vì nội quy nhà trường cấm nữ sinh sơn móng tay móng chân, đom đóm không cần thiết.

Nguyên cố ý kéo căng, ưỡn thẳng từng tiếng nói ra, nghe nồng nặc đặc sệt mùi hăm he dọa dẫm:

- Có tội nhiều lắm đó.

- Tội con khỉ!

Người nói câu sau là Nhi. Tại vì Nhi luôn công khai ra mặt bên vực chú bé xinh xắn học lớp mười tên Done.

Đầu tiên, Nhi dùng câu cảm thán mà người ta thường nói để bày tỏ thái độ phản kháng, chê bai, chỉ trích v.v... Thí dụ: “ngon con khỉ!” là không ngon, “vui con khỉ!” là không vui. Vì vậy, “tội con khỉ!” nghĩa là... không có tội gì hết!

Kể đó, Nhi lấy giọng người lớn răn đe Trang với Nguyên:

- Cứ hùa nhau ăn hiếp nó đi. Làm dữ quá, nó tưởng thiệt, nó khóc hu hu. Nước mắt tuôn ra rớt xuống như mưa sẽ làm ướt nhem cây đàn. Hễ đồ điện bị trúng nước là mát dây, kể như hư luôn. Mà để tài sản nhà trường hư hỏng là bị kỷ luật, bị khiển trách dưới cờ trước mấy ngàn học sinh. Nguyên cả bầy tội mình, không chừa đứa nào hết. Cho tội bầy biết!

Trang dù sao cũng mới vừa học xong lớp mười mà thôi. Lớp mười là em út trong trường. Nó tin ngay lời đàn chị của Nhi. Nó lè lưỡi, hỏi dè dặt:

- Có thiệt không đó.

- Thiệt!

Nhi gật đầu xác nhận, còn tiếng “thiệt” chắc như bập là của “anh” Hào.

Hiện lúc này, chỉ có một mình Hào thoải mái tự nhiên xưng anh với tất cả những đứa nào đang có mặt, vì hôm nay Ngân mắc đi luyện thi đại học không vào chơi như mọi bữa.

Hào với Ngân là hai thành viên lâu năm của ban văn nghệ, năm nay học lớp mười hai, vừa thi đậu tú tài xong.

Hào cũng là đứa cao lớn nhất đám. Từ chân tới đầu Hào đo trong phòng y tế, xém gần một thước tám. Nó luôn luôn tỏ ra mặt đàn anh, là người sống lâu, biết nhiều về cái trường này.

Hào vuốt mái tóc đã kịp mọc ra dài thượt, bồng bênh ngay sau khi dự lễ ra trường, vì từ nay hết rồi nỗi lo sợ bị giám thị bắt buộc cắt ngắn trên cổ áo. Động tác đó coi như chỉnh trang y phục trước khi chào cờ. Nghĩa là Hào sắp nói chuyện nghiêm túc, không đùa bỡn, giỡn mặt mấy em nhỏ nhỏ:

- Thiệt một trăm phần trăm. Nước thấm vô đàn là đàn phải hư. Anh ở trong ban văn nghệ ba năm rồi, anh có kinh nghiệm, anh biết rõ nhất nè. Có lần, thằng cha Thụy không hiểu sao cứ ngâm miệng đàn riết. Một hồi chịu hết nổi, thằng chả mở miệng ra, nước miếng đổ xuống một cái ào, làm cây đàn bị mát dây. Từ sau bữa đó, đánh bất kỳ điệu nhạc gì, hay chơi bất cứ bài hát nào, thì cái đàn bị ẩm ướt cũng chỉ kêu lên mấy tiếng từng từng thôi hà...

Nói nhiều quá, Hào ngừng lại lấy hơi. Trong đám chỉ có Done biết đánh đàn, nhưng nó đang nhìn ra cửa sổ, tỏ thái độ không thấy, không nghe.

Hào hùng hồn nói tiếp, nhắm vào Trang:

- Không tin phải không? Có thấy cái bao đàn đen thui, mố meo nằm bèo nhèo sau kẹt tủ chưa? Đó, đó...

Trang nghiêng người, ngoẹo cổ nhìn theo hướng chỉ tay của Hào. Nó hồi hộp hỏi:

- Sao chỉ có cái bọc bên ngoài không hà? Còn cây đàn đâu rồi?

Hào phồng mũi, trợn mắt để làm nghiêm cái mặt đang phải nín cười. Nó nói tỉnh bơ:

- Đi Chợ Quán.

Trang sắp hiểu ra vấn đề... nói xạo. Nó bặm môi, túm một nắm tay áo của Hào vừa lôi vừa giằng giựt, cật lực như đang thi đấu kéo co.

- Hông giỡn nhe. Nói thiệt đi!

Hào nhảy tưng tưng, kêu í ới vì sợ bị nhấn mất cái áo mới vừa xỏ tay lần đầu tiên.

- Buông ra. Cây đàn bị mát dây, nằm bệnh viện tâm thần là quá đúng tuyến, chạy đúng thầy đúng thuốc. Tui nói đâu có sai.

Trang không nói vì hàm răng đang mắc bận nghiền chặt, trèo trẹo.

Hào đã cảm thấy mấy cái móng tay cứng nhọn xuyên qua lần vải áo mỏng như đôi cánh ve sầu. Nó hét.

- Buông ra! Tui la làng bây giờ. Con nít gì mà mạnh như con... trâu điên.

Trang kêu lên á á uất nghẹn. Nó thả tay túm áo Hào ra, nhưng đôi chân mang guốc (nhái theo kiểu dáng trong phim xứ Hàn) có cái mũi nhọn hoắt như mũi dao, lại đá tới tấp vào ống quyển của đàn anh đáng ghét.

Vừa đá Trang vừa hăm he hỏi:

- Chừa chưa? Chừa chưa?

Hào đã giăng ra được, thoát khỏi sức mạnh không đáng kể của mấy ngón tay con gái, nó khoái chí ngựa cổ cười hả hả, trả lời chọc tức:

- Chưa chưa! Chưa chưa!

Trang chưa tan hết cơn tức kia vì bị vuột tay để Hào chạy thoát, giờ lại chồng thêm nỗi bức bối bị nghe Hào giỡn mặt nói chưa chưa, nó phóng tới, quyết chí chụp bắt đàn anh để ngắt vẻo cho hả.

Nhưng chân của Hào dài thậm thượt. Nó nhích một bước bằng Trang chạy hai bước, nên cuộc rượt đuổi khó lòng kết thúc.

Hai đứa vờn lượn vòng quanh giọng nam cao Hoàng Quân. Hễ Trang ở đằng trước thì Hào luôn ra phía sau. Nếu Trang rình bên phải thì Hào lêu lêu ở bên trái.

Quân đang nhắm tịt cả hai mắt ngân nga tha thiết.

- Ôi mái trường của tôi... hí hí... Bạn bè ơi... hử hử...

Những câu hát đột ngột có đệm thêm mấy tràng cười khả ố kia là vì ca sĩ vừa hát vừa phải eo mình lia lịa để... tránh né. Thấy động tác của mình trật bét, không còn phù hợp với lời, nên Quân cứ vừa hát vừa cười như bị thọc lét.

Cười riết chịu hết nổi, chờ tới đoạn nhạc dạo giữa, Quân la lối, chẳng cần nể mặt anh Hào:

- Đi chỗ khác chơi. Cút xéo.

Hào đổi hướng. Nó xẹt ra sau lưng “Oọc găng nít” [7] Ramadone. Thằng nhóc này đang chăm chỉ bấm móng tay và chạy ngón trên cây đàn vừa dài vừa to hơn nó.

Từ chỗ núp an toàn ấy, Hào vươn tay ra, ngoắc ngoắc:

- Ê ê... Lại đây! Bắt đi!

Con nhỏ Trang đang bùng bùng tức tối tới nỗi ghen hòng. Nó không nói được tiếng nào có nghĩa rõ ràng, mà chỉ phát ra những âm thanh kỳ cục.

Hào càng giỡn dai hơn. Nó vận dụng tên một bài hát, chọc tiếp.

- Sao nghe giống hệt như tiếng sét nơi vườn hoang.

Tiếng la tiếng hát tiếng đàn tiếng cười liên tiếp bốc lên, rồi cuộn lại, pha trộn hòa lẫn vào nhau. Âm ỉ không chịu nổi.

Má Tư đang lau bụi bám đồ đạc trong phòng văn nghệ này giờ không nói gì hết, vậy mà cũng phải ngừng tay, la ké theo:

- Đổ bể hết bây giờ. Thầy Chí đô về là mấy trò bị nhéo tai không chừa một mống.

Mười mấy con mắt cùng ngó lên đồng hồ treo tường, ngó xuống đồng hồ đeo tay.

Mấy cái miệng con gái nói tiếng nhõng nhẽo:

- Ờ há. Thầy đi đâu lâu quá há!

3.

Đã nói Hào là đàn anh duy nhất trong đám rồi mà! Chuyện gì nó cũng biết hết. Nếu nói theo kiểu dân ghiền coi hát cải lương, thì chuyện gì nó cũng “rành sáu câu vọng cổ”.

Lúc này, Hào tới khi chưa có đứa nào, nên thầy đã giao phòng cho nó canh giữ đồ đạc, dẫn nó chịu khó ngồi lại, ngó chừng tụi nhỏ tập dượt giùm thầy chút xíu. Bây giờ, Hào ung dung chỉ tay xuống đường, đồng dặc giải đáp thắc mắc cho đàn em:

- Thầy đi rước anh “cụ” [8] học sinh Thụy. Chở thêm cây đàn to tổ bố của anh ta nữa.

Luân là một trong năm đứa học lớp mười trong nhóm. Nghe Hào nói thầy chở nặng, nó lo xa:

- Tui có ý kiến. Có thể thầy bị bể bánh xe, đang chờ vá ép. Nhưng tui nghi thầy đã bị mấy người thiếu tử tế dụ khị mua cái ruột khác mà thầy không chịu nên có thể hai người đang trên đường dắt bộ tới đây.

Trang xuýt xoa lo lắng.

- Trời ơi. Đi bộ xa lắm, nắng lắm, mỏi rã giò luôn. Tội nghiệp thầy tui.

Tuy xếp hàng sau Hào về trình độ học vấn nhưng Nhi là đứa lớn thứ nhì ở đây. Trong lúc khó khăn thì người lớn phải xốc vác, tính toán, sắp xếp mọi chuyện. Trước hết là phải tỉnh táo giải quyết vấn đề.

Nhi vénh cái mặt lên, hất hàm, hỏi dồn thẳng Luân:

- Sao biết thầy đang dắt bộ cái xe? Có tưởng tượng không? Hả nhóc con?

Luân hùng hồn đưa ra bằng chứng.

- Chính bà Ngân kể cho tui nghe nè. Bữa hôm bà cho tui ké xe về, mới đi được chừng một trăm mét, xe cán trúng mấy cây đinh, bể bánh xẹp lép sát đất. Bà chị sợ quíu, không dám vá ở tiệm lề đường. Bà chị muốn về xóm, để người quen làm cho bảo đảm. Bảo hại tui phải lết bộ theo bà tới nhà của bà. Rồi từ đó còng lưng đạp xe đạp chở bà về nhà tui.

Quang tròn mắt, hồi hộp ngồi nghe Luân kể. Nghe tới đâu ngạc nhiên tới đó, càng lúc mắt càng lồi ra hơn.

Bữa nay mới biết Ngân lùn đã từng cho Luân ngồi chung xe với nhỏ. Ngân lại còn chịu đi bộ sánh bước, sóng đôi với nó nữa. Quang nghĩ thầm trong bụng. Vậy mà hồi còn học chung lớp mười, mình năn nỉ muốn rót lưỡi, xin chở nhỏ về mà nhỏ cứ leo lẻo từ chối:

- Thôi. Cám ơn!

Quang hỏi lại cho rõ:

- Cái lúc bị bể bánh xe thì là xe gì?

Luân gân cổ lên trả lời:

- Xe Wave Tàu của Ngân chứ xe gì nữa? Hồi đó chưa cấm học trò chạy xe máy mà. Nhưng tiệm người quen của Ngân không biết sao lại đóng cửa. Bà lấy cái xe đạp mi ni cho tui mượn đi về, nhưng phải đi theo để lấy xe lại. Thành ra tui phải chở bà. Một nín thở! Dù nhỏ hơn, nhưng mình cũng là nam nhi chứ bộ. Làm sao dám để phụ nữ chở mình.

Quang hừ hừ trong cổ họng. Đứa nào có nghe được, cũng tưởng là nó đang hăng giọng chuẩn bị hát mà thôi. Chỉ có Quang biết nó muốn nói gì sau mấy tiếng hừ hừ đó. Thăng Luân này coi còn nhỏ vậy mà ghê!

Nhi vẫn rất tỉnh táo sáng suốt. Đang chăm chú nghe kể, nhưng khi thấy Luân bước qua vệt bể bánh xe, sa vào chuyện giải phóng phụ nữ, bình đẳng nam nữ thì nó liền kéo Luân trở lại vấn đề:

- Thôi. Xì tốp đi em... già. Có thấy mày kể Ngân nói chuyện gì dính dáng tới thầy mình đâu?

Em già! Đã em lại còn già! Luân bị cả nhóm gọi bằng biệt danh đó vì nó bước đi rề rà như ông cụ đi tập... dưỡng sinh buổi sáng. Ngay cả khi hát nhạc giựt, nó cũng quơ chân qua lại như người già yếu sợ... té.

Bởi vậy, dù bị thúc hối, Luân cứ từ từ nói:

- Thì trong lúc dắt xe lội bộ, bà Ngân mới kể hồi xưa có lần thầy chở bà về. Cũng bị bế bánh xe. Thầy cũng động viên khuyến khích an ủi Ngân chịu khó một chút, rón chøre về tới nhà hãy vá, y như tui nói lúc này.

Trang cũng tròn mắt ngạc nhiên như Quân:

- Rồi cũng làm y như chị Ngân đối xử với Luân luôn? Hai thầy trò cùng dắt xe đi bộ tới nhà Ngân luôn?

Luân lắc đầu:

- Làm gì có thảm cảnh tới cỡ đó. Thầy là người lớn, có cả đồng tiền trong túi, đâu phải con nít như tui mình. Thầy kêu một lượt hai chiếc xích lô, cho Ngân nguyên một chiếc, thầy một chiếc. Nhà ai nấy về.

Rồi nó cười cười, tưởng tượng:

- Có thể giờ này thầy với anh Thụy, mỗi người cũng đang ngồi ngất ngưỡng, chễm chệ trên một chiếc xe đạp ba bánh tà tà đi tới đây đó ghen.

Nguyên cười má lúm đồng tiền:

- Hi hi. Tưởng tượng thầy mình ngồi trên xe xích lô thấy tức cười ghê. Lại còn thêm cái xe nặng cả trăm ký, mỗi lần dắt muốn vẹo ba sườn. Chắc ông xích lô phải lấy tiền ba xuất rưởi.

Nhi trề môi:

- Một người với một cái xe mà trả tiền hơn ba xuất. Làm toán giỏi dữ!

Không dè Nguyên tính toán rất rạch ròi:

- Không biết để người ta nói cho mà nghe. Nếu tính trung bình một người cân nặng năm chục ký, thì thầy phải trả một xuất rưởi. Cái xe hai xuất. Đúng chưa?

Quân hưởng ứng:

- Hí hí. Đúng là không hổ danh thầy Chí đô. Nếu không, người ta kêu là Chí mén rồi.

Má Tư lại la rầy:

- Học trò gì mà bất nhơn thấy ớn. Thầy bị tai nạn mà nó hề nhau cười khoái chí như đi coi tấu hài. Một lát nữa thầy về rồi tui mét cho mấy người biết. Cứ cười cho đã đi mấy con!

Hào nháy mắt với tụi kia, ngầm báo trước rằng nó sẽ hỏi đồ, chọc ghẹo:

- Nhưng mà má Tư tính mét sao hả? - Hào đưa tay chẹn cổ, sửa giọng eo éo, nhái tiếng của phụ nữ - “Anh Chí đô ơi! Tụi nó cười chọc quê anh của em đó. Anh kí đầu tụi nó đi anh à!”.

Cả bầy hiểu ý rất nhanh, hòa theo rất lẹ. Chúng thi nhau ré lên:

- Đúng đó.

Trang chấp tay cầu nguyện:

- Thầy ơi. Hú ba hồn bảy vía. Về mau đi thầy à. Có người đang nóng ruột chờ mong đây nè!

Nguyên giả bộ dự đoán thời tiết.

- Hay là thầy đang nói chuyện với chị gái, hay là dì bà con, hay là cô ruột của anh Thụy, mà người nào cũng trẻ măng, chưa lấy chồng. Anh Thụy đẹp trai trắng trẻo. Chắc cũng nhờ có gien di truyền giống như mấy người đó.

Nhi nghiêng đầu ngấm nghĩa, phán đoán:

- Ờ ờ. Phải, phải. Còn làn da của má Tư mình hơi bị... sô cô la.

Done dù ít nói nhưng cũng bon chen đóng góp ý kiến:

- Chính xác là màu mật ong.

Luân nói ra món mà nó đang thèm:

- Bánh mì nướng!

Má Tư thẳng tay giộng xuống sàn một hồi cán chối để ổn định trật tự rồi ngửa mặt ngó lên

trần nhà còn phát phơ mấy dây mạng nhện mà than.

- Trời ơi ngó xuống mà coi! Da dẻ của con người ta mà chúng coi như đồ ăn!

Tụi học trò chọc tiếp:

- Không cần kêu trời. Kêu như vậy mới đúng: “Chí đô anh ơi!...”.

Hào vồ lấy cái micrô, kê miệng vào gào lên, cố lấn át những tiếng trêu ghẹo đùa giỡn ồn ào hỗn độn trong căn phòng chật ních đồ đạc:

- Chú ý! Chú ý! Anh nghĩ là tới lúc má Tư gọi thầy mình bằng tiếng đó được rồi. Mấy em nghĩ sao?

Tiếng trả lời hùa theo nhau cùng một ý kiến:

- Không nghĩ sao hết. Rõ như ban ngày rồi.

Quân năm cổ họng lắc lắc. Câu phát biểu của nó mang nặng tính chất chuyên môn, sắc mùi ca nhạc:

- Cười bậy một hồi chắc khan cổ, nín luôn, hết hát.

Má Tư buông cây chổi quét nhà xuống, cầm cây chổi lông gà giơ lên dọa nạt:

- Mấy người càng ngày càng làm quá lắm rồi nghe. Thầy về tui mệt cho coi.

Hào kêu gọi ong óng qua micrô.

- Anh em ơi ời!

- Ơi ời.

Nguyên một bầy trai gái lập tức nắm nịt tay nhau, như đang chơi trò rượt bắt dính chùm, mấy cái chân thụt lui thủ thế, mấy cặp mắt mở thao láo dòm chừng cây chổi, mấy cái mỏ chu ra, giỡn dai hơn.

- Dám mét hông? Cho má Tư mét thoải mái luôn đó.

Cây chổi lông gà trên tay má Tư hạ xuống, đầu hàng.

- Thua! Vậy mà ai cứ nói nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò. Chính mấy trò mới là con quỷ. Kể từ hôm nay, cho tụi bây được lên hạng nhất. Từ bây giờ, khỏi kêu tụi bây là học trò nữa. Chịu chưa?

Vừa nói má Tư vừa kéo lê mấy cây chổi, quay lưng, bỏ đi ra ngoài.

Mấy tiếng nói của đám quỷ vẫn chí chöhe đuổi theo chị lao công, lại còn nhái giọng phim quảng cáo mà hỏi:

- Bây giờ má Tư mới biết sao?

Không có tiếng trả lời.

Trang chạy ra cửa, quay đầu ngó tứ phía rồi đoán.

- Đi đổ rác rồi đó.

Nó trở vào ngồi chung băng ghế dài với Luân, Quân, không đuổi đánh Hào nữa. Chắc nó đã chán cảnh rượt hoài mà không bắt được. Mất công mệt, vô ích.

Không có mặt thầy phụ trách ban văn nghệ, mấy ca sĩ tự cho phép mình nghỉ hát hò trong giây lát, xả hơi chút xíu.

Quân cẩn thận đặt micrô đang cầm trên tay vào trong cái rổ nhựa giành riêng để đựng micrô. Nó nói với Done:

- Tao cho phép mày nghỉ tay. Mày cho phép tao nghỉ miệng. Huề.

Nghỉ hát nhưng miệng vẫn hoạt động.

Hào có xách vô một bọc bự mút dâu tằm, trong đó đầy nhóc những miếng mút dài dài nhỏ nhỏ như ngón tay út, ngọt ngọt, chua chua, dai dai. Đây là đặc sản ở xứ Đà Lạt cao nguyên mát lạnh. Hào đã (tự giác) mang về sau một chuyến du lịch phần thưởng cho kẻ vừa thi đậu tú tài hạng khá, mà gia đình đã hứa từ khi nó mới vào học lớp mười.

Hào xé bao ọt ọt, hãnh diện mời bằng câu hát:

- Giờ ăn đến rồi. Mời em xơi!

Luân chùi tay lên áo trước khi bốc và cắn một lần hai “ngón tay”. Nó ăn nhấm nhấm bằng

răng cửa, vừa nhai vừa ậm ừ phát biểu:

- Ngon! Nhưng nhìn hơi kỳ kỳ: đen thui đen thùi. Giống...

Done nói chặn:

- Miếng khô bò trên đĩa gói đủ đủ.

Nhi nghe vừa hết câu, liền tóm lấy nguyên bạch mút mà cả đám đang ăn, đặt phịch trên mặt cây đàn có Done đang ngồi gõ phím vu vu.

Nhi mời như dỗ ngọt mấy đứa con nít làm biếng ăn cơm ăn cháo.

- Thịt bò thì bé không kiêng phải không nè? Ăn nhiều nhiều dzô nha. Ăn cho mau lớn nha!

Done chưa kịp đưa tay ra mà trên bạch mút đã thấy toàn là tay với tay bốc loạn xạ, “dứt” tung bùng.

Luân còn hô hào để tăng thêm khí thế giành giật.

- Thằng nhóc con này có cho nó ăn hết cái cửa hàng bán mút, nó cũng chẳng lớn nổi nữa. Mà ở đây mình chỉ có chừng nửa ký là cùng thôi. Lẹ lẹ! Nhanh nhanh! Không thôi thì tro mỏ anh em ơi!

Hào la hoảng.

- Từ từ thôi. Tụi bây tính đớp hết trơn, sạch bách, không chừa cho thầy với má Tư một miếng nào hả? Cái đồ tham ăn cố uống!

Trang là đứa đầu tiên rút lui ra khỏi trận... xục chiến của các bàn tay trên đồng mút đen. Nó hấp tấp nói:

- Anh nhớ cất lại một nhúm ghen anh Hào. Em đi kêu má Tư. Lâu lâu có miếng ngon phải để giành dãi cho bà chớ.

Hào ừ ừ nghĩ thầm. Con nhỏ này có bụng dạ tốt, thảo ăn. Để mình nói thầy cho nó làm trưởng nhóm thay chỗ cho mình. Tục ngữ nói sao mà quá đúng. Tre già măng mọc. Trước chị Khanh là ai không biết. Trước mình hình như là Nghiêm Minh. Nhưng thầy Chỉ đô có công nhận, mình thực sự là người thế chỗ chị Khanh. Mình đã làm đầu tàu hòa giải, chỉ bảo cho nhóm. Mỗi lần có dịp đi diễn giao lưu với các đơn vị kết nghĩa ở ngoài trường thì lãnh nhiệm vụ dẫn đi tới nơi, dắt về tới chốn và bảo vệ tụi nó.

Hào chắc lưỡi. Chỉ tiếc Trang là con gái. Đi về khuya khoắt không tiện tí nào.

Trang là một đứa con gái đúng nghĩa trong quan niệm dân gian, khi nói về vai trò của nó trong gia đình.

Cứ nhìn hành động chạy đi tìm má Tư của nó thì biết. Cùng là con gái, nhưng hai con nhỏ Nhi, Nguyên đâu có biết nghĩ được như Trang. Đâu có đứa nào chạy theo Trang, cặp kè và nói “Tao cũng đi với mày”.

Hào gật gù cái đầu bù xù. Nó rất tự hào về mái tóc này. Nhờ đó mà mấy ngày ở chơi trên Đà Lạt, nó đỡ bị lạnh mủi ác mặc dù tối nào cũng đi ăn hột vịt lộn và uống sữa đậu nành trong sương mù, không đội nón lên.

Nó mấp má môi như Luân đang nhai miếng mứt dai.

Lát nữa thầy về mình sẽ nói liền vụ này.

Nghĩ bụng chắc chắn má Tư đang nấu nước cho tụi ban văn nghệ uống cho mát cổ, Trang nhắm hướng ngọn cây mít ướt, đi thẳng xuống nhà bếp ở sân phía sau mấy dãy phòng học của trường.

Trên lò ga, ấm nước đang réo i hi hi sắp sửa sôi trào.

Trong căn bếp không có bóng người.

Trang lại gần ấm nước. Nó đứng chờ cho nước sôi một trăm độ. Kiên nhẫn nhìn cái vòi xịt ra hơi nước trắng xóa, cái nắp bật lên bật xuống mấy lần, Trang mới tắt bếp.

Chắc má Tư đi mua nước đá.

Trang đi ra cổng chính.

Nghỉ hè, mặc dù vẫn có mấy lớp học thi lại, văn phòng vẫn mở cửa làm việc, nhưng toàn cảnh ngôi trường vẫn vắng tanh.

Đi trên những dãy hành lang thừa thớt chân người, tự nhiên Trang có cảm giác như trường mình đang chợp mắt ngủ trưa. Một giấc ngủ ngắn nhưng sâu thẳm và ngon lành, không ai làm ồn đánh thức.

Từ xa, Trang đã nhìn thấy cái lưng áo màu xanh lá cây, đồng phục công nhân viên phục vụ của má Tư.

Má Tư ngồi trên dây băng đá kê dưới gốc cây phượng trẻ nở bông màu cà rốt.

Cái chỗ ngồi đó nhìn thẳng ra cổng chính đang đóng kín mít.

Trang nhón chân đi lại phía sau:

- Hù!

Tiếng hù nhẹ như cánh hoa phượng đang tà tà rụng xuống, nhưng má Tư chẳng những giựt mình cái đớp, mà còn ôm ngực muốn xỉu như đang diễn một cảnh bi kịch, trong lòng cái lương.

Má Tư ré lên:

- Chết tui!

Trang hết hồn, hỏi tới tấp, âu yếm vừa giỡn vừa thiệt.

- Sao dzậy? Sao dzậy?

Mặt má Tư hơi nhăn vì thiếu thoải mái. Giọng nói phân trần hơi gắt gỏng:

- Đang lo muốn chết mà còn bị hù, làm mất hồn mất vía hết trơn.

Trang thân mật sà xuống ngồi bên cạnh má Tư. Nó nắm cánh tay mát rượi của má Tư lắc lắc, nũng nịu nói:

- Thôi mà. Xin lỗi mà. Làm má không nên chấp con cái. Chuyện đó không tốt đâu nha.

Giọng má Tư hờn trách:

- Tự mấy người kêu ép tui chớ tui có tự xưng làm má hồi nào?

Tuy gọi tới chức má, nhưng má Tư lại là một cô gái vì chưa có chồng, mười ngón tay trống trơn, không có chiếc nhẫn nào.

Học trò quậy phá đoán chừng tuổi má khoảng chừng trên dưới ba mươi lăm. Chúng cứ gọi là má ngọt xớt vì chị lao công này bắt ne bắt net học trò từng li từng tí, đôi lúc còn giảng đạo đức như mấy thầy cô giám thị. Ngoài nhiệm vụ chính là quét trường, quét lớp và nhắc nhở đám học trò ăn hàng vật “Đừng xả rác”, chị lao công còn tự nguyện kiêm luôn việc giữ gìn nội quy trường lớp.

Vì làm việc tình nguyện, nên chị hoạt động bất kể giờ giấc, dù khi đang quét hay lúc không quét.

Ví dụ như các trường hợp sau đây:

Trường hợp thứ nhất: Tụi con trai ở dơ.

Đám này thường bỏ giày lột vớ, chạy chân không như đang ở nhà mình. Chúng chạy tung tăng trong lớp, rậm rịch ngoài hành lang. Giám thị chưa kịp phát hiện, thì đã có má Tư.

Vì không có quyền bắt học sinh, nên chị bắt nhốt... đôi giày. Mà không còn giày dính vào chân thì kẻ đó sẽ bị giám thị ghi tên, tính vào “tội” vi phạm nội qui, rồi sẽ bị ảnh hưởng tới xếp loại hạnh kiểm!

Trường hợp thứ hai: Mấy đứa con gái làm điệu.

Điệu đến nỗi tới trường học mà tưởng là đi chơi, cố lý bôi lên môi một lớp “Líp ai” [9] hồng hồng, nâu nâu, cam cam. Màu mè đó sẽ nổi bật trên gương mặt non choẹt. Con mắt phụ nữ của má Tư nhận ra ngay.

Má Tư tóm con nhỏ đó lại, ra lệnh:

- Chùi liền ngay tại chỗ cho tui thấy. Hể mà ăn gian để giành lại một lớp lột lột là tui mét chủ nhiệm, đừng có khóc nghe!

Mỗi lần bắt trúng loại học sinh vi phạm nội quy kiểu đó, má Tư lại làm mặt dữ. Chị chống hai tay lên hông, khuyển khuyển lắc lắc hai cái cùi chỏ, kèm theo câu nói hăm he:

- Nếu mấy trò là con tui, tui đánh tét dít!

Khi bỗng nhiên gọi một người là “má” mà người đó không phải là má đẻ, má chồng má vợ, má nuôi của mình thì tiếng “má” ấy chỉ dùng để đùa cợt, giỡn chơi hoặc là tỏ ý chê bai, coi thường, bày tỏ sự không bằng lòng của mình đối với chính người đó.

Cũng giống như những quan hệ giao tiếp ở ngoài xã hội, trong trường, tụi học trò, bất kể trai gái, thường hay phun ra câu nói: “Thôi đi má!” với bạn bè con gái, bằng ngữ điệu kéo dài chỉ trích, hoặc ngán ngẩn câu giận.

Má Tư được nhiều học trò trong trường gọi má vì nhiều lý do. Gọi để bộc lộ nỗi ngán ngẩm sự khe khắt của chị lao công. Nếu xét về mặt tuổi tác thì chị cũng xấp xỉ ngang ngửa, thậm chí còn có thể lớn hơn cha mẹ của chúng ở nhà.

Tóm lại, gọi má là gọi chơi cho vui, chứ không phải má thiệt. Bởi vì tụi học trò gọi “má Tư” nhưng mà xưng... em.

Còn tại sao lại có tiếng “tư” viết hoa coi như một cái tên đi kèm phía sau thì có nhiều cách giải thích.

Ngân, Hào, Nhi dừng dừng cho rằng:

- Dễ hiểu. Tại vì đơn giản đó là số thứ tự, đánh từ trên xuống dưới, để phân biệt lớn nhỏ cho dễ kêu, trong gia đình nhiều anh chị em. Thường thôi, có gì lạ đâu.

Nói thế nghe đơn giản quá, Nguyên không đồng ý, nó khẳng định:

- Tại vì tư là một nửa của tám. Tám có nghĩa bóng phổ biến trong sinh hoạt thường ngày là lăm lòi, nhiều chuyện. Trình độ nhiều chuyện của chị lao công, tính ra chưa đạt tới mức quy định chuẩn đo lường chất lượng, nên mới được gọi là tư thôi.

Nhưng đó chỉ là những phỏng đoán... mò.

Chỉ có điều, tất cả học sinh trong trường đều biết, má Tư là cái bà trẻ nhất và dữ nhất trong ba người lao công. Đối với chúng, tên Mỹ Hạnh trong giấy tờ của cô lao công, chẳng gây ấn tượng gì hết. Nếu hỏi Mỹ Hạnh, có thể chúng chẳng biết đó là ai mặc dù, tên ấy rất hay, có ý nghĩa, mới đọc lên là thấy đáp ứng đủ hai điều kiện về tiêu chuẩn của một người phụ nữ lý tưởng: xinh đẹp và thùy mị nết na.

Khu vực mà má Tư được giao nhiệm vụ giữ vệ sinh và trông chừng tài sản nhà trường, có một phòng đặc biệt mắc tiền.

Đó là phòng văn nghệ.

Bên trong phòng, từ dưới gầm lên đến nóc tủ, từ dưới sàn cho đến trong lòng tủ đều xếp đồng, chất chồng những thứ đồ đạc chỉ ở sân khấu tụ điểm ca nhạc mới dùng đến.

Micrô, đàn nhiều phím đen trắng, đàn sáu dây, máy cassette là tất cả những thứ mà chị lao công biết tên, biết cách sử dụng. Thí dụ, đụng vào cái đàn thì nó kêu lên tiếng từng tung... vậy vậy.

Nhưng đó chỉ là bốn trên hàng trăm thứ mà má Tư biết mặt biết tên. Còn lại khoảng chín mươi sáu thứ kia thì hoàn toàn không biết nó dùng vào việc gì, tên gọi như thế nào cũng mù tịt luôn.

Hàng trăm thứ trong căn phòng bí ẩn đó, chỉ có một mình thầy Chí đô dám sờ vào. Những

ngón tay to, mập như cây bút lông dầu của thầy biết đủ cách làm cho mớ máy móc lạ lùng kia hoạt động. Những thứ ấy hoặc kêu ù ù, é é, ý y y... hoặc cà giựt, cà giựt chớp tắt một loạt đèn xanh, đèn đỏ.

Mỗi khi có dịp tập tành hát xướng, tự tay thầy Chí đô sẽ mở hai cái ống khóa để vào phòng. Cánh cửa gỗ được gài chốt, dính chặt xuống sàn, phòng hờ gió lùa xô đập làm rung rinh đồ đạc.

Má Tư sẽ vào phòng, tỉ mỉ lau chùi mấy chục thứ trong hàng trăm thứ mắc tiền đó. Má Tư còn quét sạch sàn nhà, và phỉ bụi những tấm ảnh màu mè của các ngôi sao ca nhạc dán kín mít mấy bức tường.

Thầy Chí đô là đàn ông. Hình như tất cả những người đàn ông đều tự cho mình cái quyền không cảm đến chối. Căn phòng mắc tiền thường xuyên được phủ hàng chục lớp bụi bặm ngoài đường bay vào. Và khăn giấy vò viên nhăn nhúm, vỏ kẹo, bao xộp đựng bánh, ống hút cong queo, ly nhựa móp méo mà học trò lại thỉnh thoảng quên quăng vào thùng rác, vì biết còn có má Tư.

Má Tư lại ưa thích ba cái chuyện ca múa nhạc. Nói theo lối nói thông thường thì má Tư có máu văn nghệ.

Tụi học trò trong ban văn nghệ tập hát, má Tư chống chối đứng nghe. Có khi lại còn góp ý này nọ rồi nói.

- Cái này là tại tui thấy người ta làm vậy đó nhe. Thấy cũng hay hay. Mấy trò thử bắt chước theo coi có được không.

Tụi nó thân mật rủ rê:

- Hè này, chừng nào đi thi hát, tụi này dẫn má Tư đi theo ghen. Má Tư giữ đồ có nghề, đưa nào thò tay rớ vô bị đập cho một giẻ, dờ hầy.

Má Tư vui vẻ nhận lời, nhưng có kèm theo chú thích:

- Nếu tui không mắc việc thì đi giúp cho mấy em liền.

Học trò ngạc nhiên hỏi lại:

- Tới lúc đó trường nghỉ hè rồi mà.

Má Tư được dịp bày tỏ một đồng tâm tình của người lao công:

- Học sinh với thầy cô nghỉ hè nhưng nhà trường đâu có nghỉ hè. Trường làm việc thì phải có lao công quét dọn, nấu nước pha trà chớ. Lại còn hàng tỷ tỷ cái lá trên mớ cây cối trong sân.

Mùa nào nó cũng rụng xuống ngập đầy sân như mùa nấy. Không có lao công quét hốt mỗi ngày, qua nghỉ hè, mấy em vô học, chắc rác trong sân ngập lên tới cổ...

Bởi vậy, bây giờ, mới có má Tư ngồi đây giữa sân trường mùa hè vắng vẻ. Và đôi mắt má Tư đang đắm đắm nhìn về hướng cổng ra vào.

Trang thân mật huých nhẹ cùi chỏ vô hông má Tư, hỏi để xác minh điều nó nghĩ đúng là không sai tí nào:

- Ngồi ngóng thầy tui phải hông?

Chị lao công chưa kịp trả lời, Trang đã tấn công tiếp, dồn đối phương vào thế phải gật đầu. Nó cong cong ngón tay trở đánh nhịp, để phân biệt, nhấn mạnh từng ý:

- Không được nói dối nha. Nói dối là thói xấu đó. Nói dối với học sinh là người xấu xí, xấu xa. Má Tư biết chưa?

Con nhỏ Trang quá xá láu cá. Nó biết má Tư cũng hiểu điều này. Nhà trường là nơi nuôi trồng, uốn nắn con người về đủ mặt, từ văn hóa tới đạo đức tới sức khỏe... để xã hội ngày càng phát triển. Mỗi thầy cô giáo là một tấm gương sáng cho học sinh noi theo.

Bởi vậy, trước mặt học trò, chị lao công không dám nói khác đi cái việc mình đang làm. Chị đành phải công nhận hành động của mình là mong ngóng thầy Chí đô, không biết tại sao thầy đi lâu quá. Có điều chị không gật đầu. Mà lại lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu.

- Sợ thầy chở vật cồng kềnh, bị phạt. Mà có khi trong túi không đủ tiền nên phải chạy về nhà lấy thêm.

Trang gật gù:

- Cũng có lý. Nhưng mấy người kia nghĩ là thầy đang ngồi chơi nói chuyện ở nhà anh Thụy cũng có lý luôn

4.

Má Tư là công nhân viên làm việc ăn lương nhà nước, phải hoàn thành nhiệm vụ được giao chớ đâu có ở không như nàng Tô Thị mà ngồi riết chờ hoài đến mỏi mòn, tới nổi bị hóa đá.

Vì vậy, khi thầy Chí đô chở “cụ” học sinh Thụy về tới nơi, thì má Tư không còn ngồi bó gối ngóng ở băng ghế đó nữa.

Trong phòng văn nghệ, bảy đứa giành nhau tra hỏi, trách móc, phê bình cả thầy lẫn anh “cụ” Thụy.

Lý do đi lâu về trễ của thầy quá chừng đơn giản, dễ hiểu, vậy mà không đứa nào nghĩ ra.

Thụy giành phần với thầy, để phân trần cho cả nhóm nghe:

- Thầy cho em nói nha thầy. Mấy bạn biết không? Tại Thụy mắc đi duợt văn nghệ ở trường đại học của Thụy. Mấy người đó tích cực lắm, nhiệt tình sôi sùng sục. Tập không xong, không về.

Ba cô gái chu môi đanh đá.

- Thì anh cứ về. Ai cấm?

Thụy cười méo miệng:

- Nhưng Thụy là tay organ chủ công, vì vậy đành phải bấm bụng ở lại tới giờ chót, dù biết thầy đang chờ đợi mỗi cổ ở nhà, mấy em nhỏ đang mong ngóng mờ mắt ở trường cũ...

Lời bày giải có đủ lý đủ tình nên không ai phê phán nữa. Chỉ có Hào kêu ề ề trong cổ họng phản đối cho vui:

- Phải kêu tui là em lớn đó nhe!

Phần tới trễ của Thụy đã được giải thích rõ ràng, coi như xong. Trang quay qua thắc mắc về thầy, giùm má Tư:

- Rồi thầy phải ngồi chờ anh Thụy ở tại nhà ảnh?

Thầy Chí đô đang loay hoay cắm dây đàn cho Thụy, nên trả lời ngắn gọn:

- Ừ. Đương nhiên rồi.

Mỗi nghi ngờ cần được kiểm chứng, hồi nãy Nguyên có nhắc tới nhiều cô gái chưa chồng ở nhà Thụy, Trang cố hỏi cho tới cùng:

- Với ai thầy?

Chẳng biết thầy Chí đô trả lời thiệt hay có ý giỡn đùa:

- Với mấy con chó giữ nhà, nhe răng ngồi canh chừng người lạ.

Nhưng Trang cứ hỏi tiếp cho ra cái điều nó cần muốn biết:

- Một mình thầy với mấy con chó, không có người nào hết?

- Có người chứ. Có một đồng cô gái trẻ đẹp xinh tươi ngồi trên vách tường.

Thầy Chí đô cười khà khà. Trang giậm chân lạch bạch, nói eo éo:

- Hông giỡn à nghe!

Thụy một tay lau mồ hôi, một tay thử đàn, lên tiếng cầu nhàu:

- Không giỡn thì đừng hỏi nữa. Chưa kịp ăn gì hết, đói bụng sắp chết, nghe phụ nữ nói nhức đầu quá đi. Sao nó không kêu thầy ời?

Câu cuối cùng là Thụy nói về cái đàn.

Trang đã có kinh nghiệm hát hò nên nó hiểu ngay. Nếu không thì lại xảy ra một trận đấu võ bằng miệng, mà Trang với Thụy thì kẻ này tám lạng người kia cũng có nửa cân mồm mép lắm lời.

Tuy vậy, nhưng Trang cũng không bỏ qua, nó chanh chua đáp trả. Mà nếu đứng gần nó, thì Thụy chắc chắn được ăn... nhéo.

- Vô duyên! Người ta hỏi thầy của người ta. Mặc mớ gì tới... ông?

Thụy vẫn nói giọng nước đôi:

- Nhưng mà thầy ngồi ở nhà của ông chớ bộ... Nó kêu rồi, thầy ời!

Trong khi Thụy so đàn với Done, thầy viết lên cánh cửa tủ một hàng số dài ngoằng:

- Mai mốt, em nào cần liên lạc thì gọi số này.

Đám học trò nhỏ ré lên mừng rỡ mà chọc ghẹo:

- A! Thầy có điện thoại cầm... chân kia.

- Công nhận thầy mình là đồ xịn thiệt.

Đám lớn hơn gồm Hào và Thụy thì lẳng lẳng móc túi quần sau, lấy ra cái điện thoại nhỏ xíu, bấm lia lịa, nấp số.

Hào trách.

- Sao lúc này thầy không nhắn tin cho em? Thầy có số của em mà!

Thầy Chí đô cười hiền khô:

- Ờ. Tại chưa có thói quen. Không nhớ là mình có máy. Muốn gọi nhờ điện thoại nhà Thụy, thì họ lại để trong phòng riêng, người lạ vào không tiện. Thôi để lần sau sẽ nhớ. Thành thật xin lỗi quý... em.

Ba giọng nữ kéo dài như bã kẹo cao su:

- Chờ thầy muốn chết.

Kể như câu nói đó là đáp trả theo kiểu lịch sự “Không có chi” khi người ta nói xin lỗi hay cảm ơn mình vậy mà.

Trang tính nói thêm câu nữa “Có người còn sợ thầy bị thổi phạt vì vi phạm luật lệ giao thông nữa đó!”.

Nhưng kịp nghĩ lại, nó ngậm miệng, nuốt câu đó trở vô họng. Nói ra, chắc chắn là không tốt lành cho chính nó bởi vì, nguyên cả đám hồi này chọc ghẹo tung bùng tới nỗi má Tư phải bỏ chạy ra ngoài, vậy mà bây giờ có mặt thầy, tụi nó, không biết có hợp đồng với nhau trước không, thì lại cùng loạt im re hết trơn. Làm như quên mất, làm như không hề đã có chuyện đó xảy ra.

Trang tự nói thầm trong bụng. Nó dặn dò cái con nhỏ hay lo giùm chuyện cho người ta của nó. “Thôi nhe. Con nít con nôi, miệng còn hôi sữa tươi. Cái mặt học trò đừng có lạnh chanh xía vô chuyện của thầy cô. Chết đó!”.

Hai tay đàn đã thỏa thuận với nhau xong xuôi. Ai đánh chỗ nào, vô ra ở đâu, ai phụ họa như thế nào. Hai cái đầu gục gặc hài lòng.

Thụy bấm mười ngón tay trên đàn, ra lệnh trong tiếng xùng xoèng inh ỏi.

- Xin mời hát. Mau lên.

Tới lượt ba đưa con gái tập bài tam ca của chúng.

Done xòe tay vo vo bên ngoài cái bụng xẹp lép, kêu gọi:

- Hát lẹ đi mấy chị ơi. Cho tui về ăn cơm với má.

Trang sai bảo:

- Em Quân! Xuống bếp lấy nước cho mấy chị hai uống thắm giọng coi. Ngoan đi. Cố gắng lên. Rồi mấy chị cho quay phim đem về khoe má.

Cả đám cười rần rần khi Quân lớn lên, nhanh chóng phóng ra khỏi phòng. Không phải nó ngoan ngoãn vâng lời, mà vì nó muốn trốn một trận... chộc chiến không thể tránh khỏi xảy ra, ngay tại căn phòng chật chội này.

Tất cả những người có mặt ở đây sắp sửa xúm lại chộc ghẹo nó. Một trận khẩu chiến mà Quân đã nắm chắc phần ghen hòng. Vì phe kia có tới bảy, tám cái mồm tía lĩa tấn công, trong khi Quân chỉ có một mình, một miệng.
Xong buổi tập, Quân nhờ vả:

- Cho đi ké về nhà nhe Trang. Chút xíu thôi. Làm ơn đi mà.

Trang hỏi đùa, chộc quê anh chàng bị gia đình giam xe đã mấy tháng.

- Về nhà ai? Chút xíu là tới đâu?

Quân nhần nhịn, trả lời nhũn nhặn:

- Tui về nhà tui. Trang chở tui tới đầu chợ là được rồi.

Trang càng đùa, dai nhách:

- Nhưng mà tui lại muốn chở tới nhà Quân luôn. Tui muốn đứng chờ khi nào có người mở cổng cho Quân vô, luồn dây xích khóa cổng xong thì tui mới về. Như vậy có chịu không? Không chịu không chở.

Quân giả bộ khóc rống lên, van xin thảm thiết:

- Thôi má ơi. Tha cho con. Mẹ hiền của tui thấy cái mặt con gái của bà lại tưởng tượng, nghi ngờ bà là bồ bịch gì của tui thì nghe chửi thửi lỗ tai, mệt chết luôn. Nội bộ nhà tui lại lủng củng nữa. Tui ớn sống trong cảnh nhà tan cửa nát lăm rồi.

Trang bước một chân lên trước như sắp tấn công, nó giả giọng sùng sộ với Quân:

- Nè. Cho nói lại trước khi quá muộn đó. Ai đã làm cho nhà người phải xa lìa mái ấm chứ? Ai đã đem nhà người về với mẹ chứ? Thử nhớ lại coi!

Mặt Quân đang mềm mại tươi tỉnh bỗng trở nên sượng ngắt héo queo.

Hào cười ha hả, nhắc lại câu nói nhái theo một chương trình giải trí trên ti vi:

- Quân đã làm điều đó như thế nào?

Đó cũng là câu nói, mà ban văn nghệ đã đón chào khi thấy giọng ca nam ngượng ngùng, nhưng cố gắng ra vẻ tự nhiên bước vào phòng tập buổi đầu tiên. Buổi đầu tiên của Quân thôi, còn cả nhóm thì đã tập ba buổi rồi mới tìm ra được tông tích của nó.

Trang lên giọng:

- Đó. Nhớ ra chưa? Mới vừa nghỉ hè năm này, ai nhắn “meo” cho “Mặt nạ sắt đẹp trai” hả? Ai chạy lòng vòng nhà mấy đứa bạn thân để tìm nó hả?

Quân cười chúm chím, phân bua, tự bênh vực cho mình trước tòa án tình bạn:

- Tại không còn nhà ai chịu chứa tui nữa. Tui bạn thì không nói gì, nhưng ba má tui nó đuổi tui như đuổi ruồi. Mà cũng tại tui sắp muốn về rồi chớ bộ. Nếu không, còn lâu mấy người mới tìm ra Quân ta đây.

Quân tính thôi kể lể nhưng không hiểu sao nó lại nói thêm, vai nhún như tây, chán chường:

- Vậy mà ba của tui nở lòng nào nói: “Ủa! Sao về sớm vậy? Tưởng con yêu con quý muốn gia đình cho chường cái mặt bị ở lại lớp của mày trong mục tìm người lạc trên ti vi buổi tối, mày mới chịu thò đầu ra?”. Nghe bất mãn dễ sợ!

Luân hùn thêm phần tố cáo:

- Tui nghe tui lớp Quân kể là ba nó có lần bị mời phụ huynh, đã xin thầy chủ nhiệm đuổi học nó cho ổng nhờ. Cha mắc lo làm lưng cực khổ nuôi con ăn học mà nó chỉ lo ăn chơi. Ba Quân giận muốn điên. Ông nói thầy cứ đuổi học nó, cho nó chừa.

Quân nói nhây theo kiểu không biết mắc cỡ:

- Tại không đuổi nên không chừa.

- Rồi tại vì vậy mà bỏ đi để dần mặt?

- Không phải vậy. Bỏ đi vì ba tui ổng nói tui là đồ bỏ đi rồi. Ổng không muốn nhìn thấy mặt tui nữa. Không muốn thấy thì đi cho khuất mắt. Muốn nhìn cũng không có mà nhìn. Để coi ai buồn cho biết.

Thầy Chí đô bây giờ mới lên tiếng:

- Em có biết, mấy bữa đó ba má em đi tìm khắp nơi không?

Quân chưa kịp trả lời vì có mấy đứa cùng hỏi thay cho nó:

- Ủa! Thầy cũng biết nữa hả?

- Sao thầy biết hả thầy?

- Ai nói cho thầy biết hả thầy?

Thầy trả lời một lượt luôn cho ba câu hỏi:

- Thầy thường biết những thứ mà học trò chưa biết.

Câu nói ẩn ý của thầy Chí đô làm Quân hơi hoảng. Chết mồ! Có khi chính thầy là người chỉ huy trong vụ truy tìm vụ mất tích của mình đó.

Nhưng nó không dám hỏi. Từ trong thăm sâu lòng nó, nó nghĩ thầy ưa thích và chiều chuộng tụi con gái hơn con trai. Mà chuyện quá khứ không hay, nhắc lại càng thêm dở.

Quân kéo áo Trang, năn nỉ, đưa hối lộ:

- Cho về đi chị Trang. Từ giờ tui gọi bà bằng chị luôn ngen. Đẳng nào thì hết hè này, bà cũng học hơn tui một lớp rồi. Đúng không?

Trang bắt luôn câu nói đó, ghẹo tiếp:

- Ủa. Chịu đi học lại lớp mười, năm thứ hai rồi sao?

Quân nói ra một điều bình thường, nhưng lại làm cho toàn thể thành viên của ban văn nghệ giật mình:

- Không đi học lại, thì đâu có được đi hát chung với mấy người nữa?

5.

Dù đã vài lần cho Quân đi ké xe... đạp, nhưng lần nào tới cổng nhà Quân, Trang cũng chắc lưỡi ngưỡng mộ.

- Nhà gì mà to đẹp quá trời. Mà đúng chính hiệu là đẹp giai, con nhà giàu...

Trang bỏ ngang đó, để giành cho Quân khúc đuôi của câu thành ngữ. Trang biết rõ Quân sẽ không ngần ngại mà nói tiếp theo.

- ... học dở!

Trang cười há há, quay đầu xe chạy tuốt, buông lại sau lưng câu nói.

- Hồng phải tui nói ghen.

Quân không nhìn theo Trang. Nó bận ngần ngừ nhìn cánh cổng, trước khi quyết định bước hẳn vào trong căn nhà mát rượi, trống vắng.

Hồi nãy nó nói dối Trang.

Thiệt ra từ hôm qua, ba má và em nó đã đi nghỉ mát ở căn nhà thứ hai trên Đà Lạt.

Không phải Quân bị phạt không cho đi chơi cùng gia đình, vì tội bỏ nhà ra đi mà vì nó đã tự chọn con đường ở lại, coi nhà cùng với bà ngoại già nghềnh ngãng gần tám chục tuổi. Quân đã biết trước, đi chơi sẽ chẳng có vui, nếu không muốn nói là chỉ có chán. Vì trong mắt ba má và đứa em, nó là đồ chẳng ra gì.

Thi hết cấp hai thì rớt vô cấp ba trường bán công.

Học lớp mười thì rớt lại lớp mười.

Trong khi em nó học trường chuyên, có tên trong đội tuyển từ trong lớp tới toàn khối toàn trường, tới quận, tới cấp thành phố. Bằng khen dán đầy nhà. Còn nó thì giấy mời phụ huynh xếp thành chồng trên bàn học.

Ừ thì Quân đẹp trai. Không đẹp trai sao vào ban văn nghệ được?

Mới học lớp mười, mười sáu tuổi (Vì có lưu ban một lần ở lớp tám) mà Quân đã đo được gần một mét bảy, chỉ hụt mấy milimét. Chân dài thông, bụng phẳng như mặt bàn, mặc dù nó ăn ngủ lu bù, chẳng chịu đá banh, chẳng biết đá cầu, chẳng dám tập tạ.

Ngoài ưu điểm nhà giàu, đẹp trai, Quân còn giỏi hai thứ nữa.

Một là giỏi... đi chơi.

Hai là rất cần cù chăm chỉ trong sự... lười học.

Có lần, Quân kể cho nhóm bạn hát, nghe những mẫu đối thoại lẻ tẻ của Quân với giáo viên chủ nhiệm, bàn về “tài năng đặc biệt” của nó:

- Tại sao em lười học?

- Dạ tại học không hiểu gì hết. Cái gì cũng khó thấy ghê!

- Không đúng. Tại em lo nói chuyện, không chú ý nghe giảng bài nên mới không hiểu.

- Dạ tại không hiểu nên em mới nói chuyện cho qua thì giờ. Chớ ngồi không thì uống lăm.

- Tại sao em cứ chơi không lo học?

- Dạ tại không học thì phải chơi. Bởi vì người ta phải hoạt động cái gì đó trong cuộc đời của mình...

Những câu trả lời đó đã làm nên một chồng... giấy mời phụ huynh.

Mỗi lần đi gặp thầy chủ nhiệm ở trường về, ba nó lại đánh một trận thê thảm. Có khi Quân phải dán băng keo cá nhân trên tay đi học. Tụi lớp hỏi, nó nói dối, bị té cầu thang.

Kết quả là tổng kết cuối năm, Quân bị xếp loại yếu toàn diện. Vừa yếu hạnh kiểm vừa yếu học tập, tên nó được in trong danh sách ở lại lớp thẳng, dán ở bảng thông báo, đặt gần cổng chính của trường. Đứa nào biết tên nó cũng đọc thấy rõ ràng.

Thầy cô dạy lớp, có người bảo vì Quân cứ lo tập văn nghệ văn gừng, không còn thời gian học bài.

Quân cũng chẳng muốn đính chính, chẳng ai tin. Chỉ một mình thầy chủ nhiệm hiểu, người ta nói như vậy không đúng, là đủ rồi.

Cũng như chẳng ai biết tại sao Quân thích hát hổng, còn hơn thích đi chơi lăng nhăng.

Bởi vì vô đó, phòng văn nghệ, không ai bắt nó phải học thuộc lòng những bài học dài lê thê, chữ viết đặc nghet mấy trang giấy. Chỉ có thầy Chí đô bắt nó thuộc lòng bài hát. Bài hát nào dài lắm cũng chỉ mười dòng. Hát chừng mười lần là thuộc lâu. Thấy Chí đô luôn căn dặn tụi nó, phải thuộc lời bài hát mới hát đúng, hát hay được.

Ở đó, nó có thể nói chuyện, nói giỡn, cười đùa mặc sức. Nếu không thích to tiếng (vì trong phòng trống đàn âm ỉ, muốn nói chuyện với nhau phải gào lên), sợ làm người khác bị mất chú ý khi đang tập hát thì ra ngoài, lót dép ngồi xuống đất, nói om sòm, thoải mái. Chừng nào chán thì thôi.

Ở đó, nó được khen hay giỏi, biết cảm nhận và hiểu bài... hát.

Vậy mới thích chứ. Khởi mặc đồng phục, xỏ dép mấy quai cũng được. Khi nào lên hát trước trường thì mới phải ăn mặc lịch sự, mang giày, thắt cà vạt.

Một năm chỉ có mấy lần được hát thôi. Lễ khai giảng 5 tháng 9, lễ nhà giáo 20 tháng 11, chào mừng sinh nhật Đoàn...

Nhưng bữa hôm làm lễ tổng kết vừa rồi, Quân không tham gia.

Một phần vì ngày đó giành riêng cho anh chị lớp mười hai biểu diễn, chia tay với trường. Một phần vì Quân là đứa học dở quá... nổi bật. Nếu để cho nó hát trước toàn thể thầy cô, học sinh thì đúng là chứng minh hùng hồn rằng vì tham gia văn nghệ mà nó phải bị lưu ban.

Sau khi chính thức nghỉ hè, sau khi mong manh hi vọng dò hết danh sách thi lại, danh sách rèn luyện hạnh kiểm trong hè dán ở bảng thông báo mà không thấy tên mình, Quân chẳng muốn liếc mắt ngó ngang đến tờ ghi danh sách học sinh bị ở lại nữa. Nó tự bảo, mình chỉ đọc mấy tờ đó cho biết đứa nào trong lớp may mắn hơn mình thôi.

Sau đó, tức là sau những trận mắng nhiếc, khóc lóc của cha mẹ, Quân tự bỏ nhà ra đi.

Rồi tự quay về.

Quân vừa lăm lỳ bước vô nhà, má nó đã nói ngay:

- Mấy hôm nay, có nhiều cú điện thoại tìm bạn Quân đi tập hát để đi thi ca hát ở đâu đó. Má có ghi lại số. Coi ai gọi thì liên lạc với người ta cho biết.

Ba nó thì cũng cái giọng khinh thường nói hoài:

- Chắc hết người rồi hay sao? Thứ mày mà làm nên trò trống gì.

Trong mấy số điện thoại gọi tới, Quân chọn bấm số của Trang. Trang bắt nó phải hứa danh dự, ngay ngày mai phải đi vào trường tập hát để kịp đi thi.

Quân xuất hiện trước mắt nhóm hát với cái đầu tóc ngắn ngủn, hớt cao và mô đen vì xúc mót lửa chữa từng nhúm, như mớ gai trên vỏ trái chôm chôm.

Quân giải thích đơn giản:

- Cho mát.

Nhi không tin:

- Nó cắt bỏ mớ tóc cũ, để làm lại cuộc đời mới ấy mà. Đáng khen.

Quân cười:

- Chắc vậy.

Nguyên nghĩ khác:

- Nó muốn sửa soạn hình thức bên ngoài ngon lành, vì biết sắp được xuất hiện trước nhiều nữ khán giả ở trường bạn. Đúng chưa?

Quân cười cười:

- Chắc vậy đó!

Sau khi nghe hết một loạt hỏi của nhóm “Quân đã làm điều đó như thế nào?”, ý nói là nó đã dám liều mạng bỏ nhà đi ở lang thang như thế nào, Quân mới kể lại đầu đuôi vì sao nó phải ra đi, và tại sao không muốn ra đi nữa.

Luân gật gù phát biểu cảm nghĩ:

- Cũng có đúng, cũng có sai. Sai nhiều hơn đúng.

Cả đám khỏi cần hội ý, bởi vì đã có nhiều lần bàn bạc, chúng lần lượt đưa trước đưa sau xin

thầy cho Quân được hát chung với nhóm. Nói đi nói lại cũng chỉ có một câu:

- Cho Quân đi hát nha thầy nha. Thầy không cho, nó đi bụi hiệp hai, hết tìm luôn.

Thầy chưa trả lời đồng ý, nhưng đứa nào cũng lảng xảng góp ý, làm như Quân đã được chấp thuận rồi.

Trang e hèm rồi nói:

- Chương trình hành động giúp bạn vượt khó... bắt đầu!

Quang lấy kinh nghiệm bản thân, xin có ý kiến.

- Thu băng cassette tiếng hát của nó, cho ba má nó nghe.

Hào gấp dịp để khoe nhà mình có máy camera kỹ thuật số.

- Anh sẽ chụp hình, quay phim điệu bộ trên sân khấu của em, về cho cả nhà em coi.

Quân mắc cỡ:

- Thôi kỳ lắm!

Thầy phụ trách cũng có ý kiến, coi như đã chấp thuận cho Quân tham gia đợt thi hát mùa hè này.

- Nhớ kể cho nhóm nghe phản ứng của ba má nghe.

Chưa có mấy thứ hình ảnh âm thanh đó, nhưng má đều đều chở Quân đi tập mỗi buổi, nếu tiện thời giờ thì còn ghé qua đón nó về nữa.

Cả nhóm đâm ra nghi ngờ, chắc Quân chỉ bịa chuyện nội bộ gia đình lủng củng, lục đục. Nó nói dối như vậy để chối tội hư hỏng đã bỏ nhà đi giang hồ mà thôi.

Để chứng tỏ mình vô tội, Quân khai thiệt lý do nó được ân cần đưa đón.

- Bởi vì má Quân đã nghe con trai không được cưng, hát luyện giọng trên sân thượng, trong phòng tắm. Khi tui hát, mấy chuông chim chích chòe, chào mào treo dưới cây khế ngọt đều hòa theo, hót ré chiu chít như hát bè cho tui vậy đó!

6.

Không hăm dọa như Trang khi cho Quân đi nhờ, dựa thế luôn được Nhi chiều chuộng, Done ỉ ôi đòi Nhi ngồi lên khúc yên xe còn lại trên chiếc Chaly lùn tịt của mình.

Mặc dù Nhi có từ chối, nhưng không dứt khoát lắm.

- Biết chớ không đó? Thôi, đi bộ cho khỏe.

- Chở nổi mà.

Nhi chịu leo lên yên sau vì trời nắng và thấy hơi mỏi chân.

Suốt dọc khúc đường ngắn ngủn, Done ngồi hóp bụng, lưng uốn ra, thẳng như người ta tập yoga. Nó sợ. Nếu đường xóc, ở phía sau Nhi sẽ bị tung lên và chạm vào người nó thì... thì sao nó cũng chưa biết, vì chưa bị xảy ra sự cố đó.

Nhưng mà thú thật, Done thích chở Nhi lắm.

Được ngồi chung, ngồi gần, được đi riêng chỉ có hai người với nhau. Trong ba đứa con gái, theo Done, Nhi là đứa đẹp nhất.

Nhi đẹp nhất. Nhìn hơi hơi giống nữ diễn viên phim Ấn Độ. Mắt sâu, lông mi cong, mũi cao, miệng nhỏ rõ nét.

Mỗi lần Nhi mặc quần lửng, hai cái cổ chân tròn đều, xinh xắn lộ ra. Đẹp hoàn chỉnh như chân người mẫu bằng nhựa cứng, thường thấy đứng dàn hàng đằng trước mấy shop bán quần áo thời trang.

Hai cổ tay nhỏ nhắn của Nhi đeo đủ thứ vòng xanh đỏ tím vàng. Nhìn tươi thật là tươi.

Done không ngừng thắc mắc nhưng cũng không dám hỏi. Tại sao một người đẹp như vậy, lại luôn luôn chăm sóc nó một cách đặc biệt? Mặc dù trong đám con trai lớp mười, ngoài nó ra, còn có Quân đẹp trai, viết chữ đẹp, Luân chậm chạp, tham ăn.

Nhi cao nhất đám con gái, nhưng đứng đo thử thì vẫn còn thấp hơn Done, một chút xíu.

Nhi học hơn, nhưng chỉ hơn một lớp, đâu có sao?

Biết đâu sang năm lên lớp mười hai, Nhi bị thi... rớt thì sao?

Done tính thầm. Năm nay mình ở lại lớp. Nhi lên mười hai, thành ra thua hai lớp. Nếu Nhi thi rớt, chờ năm sau thi lại thì mình vẫn thua một lớp. Tỷ số không đổi. Không sợ.

Năm nay Done ở lại lớp. Nhưng không giống như Quân.

Học lực của nó hơn Quân một bậc: loại kém. Loại này cũng được xếp vô diện ở lại lớp thẳng, khỏi dẫn đồ, phân vân.

Ba má Done không ép nó học chữ. Nếu học chữ không vô, thì nghỉ. Nó sẽ đi học nghề đánh đàn luôn, cho hợp khả năng.

Done chỉ muốn được như Quang.

Năm ngoái Quang lưu ban, năm nay coi sổ điểm, thấy nó muốn lăn theo bánh xe cũ, má Quang vội vàng xin cho nó chuyển trường đi học bổ túc. Bổ túc học ít môn hơn phổ thông, Quang dư thời giờ đi học luyện thanh, đi hát chùa, hát không tính tiền công, ở các nhà văn hóa, gặp may thì đi hát cho đám ma bớt lạnh lẽo. May hơn nữa thì được kêu đi hát cho đám cưới thêm phần vui vẻ ồn ào.Ồn ào tới mức, muốn tâm tình, thực khách cũng phải gào lên, át tiếng ca sĩ.

Chẳng biết vì mãi nghĩ ngợi lan man từ Nhi sang mình, từ mình sang Quang mà quên quẹo vào, hay là vì cố tình mà Done chạy trốn qua luôn cái hẻm nhà Nhi.

Nhi kêu í ới:

- Ê ê. Lỡ rồi. Quá đà rồi. De lại. Đẳng sau quay!

Vẫn rồ ga cho xe chạy tới, Done ngoái cổ ra sau, làm gan nói.

- Lỡ rồi. Đi uống nước. Lát nữa quay đầu xe luôn.

Nhi không phản đối nhưng ra điều kiện.

- Ai rủ người nấy trả tiền.

Done nói tiếng nước ngoài, dù điểm trung bình môn Anh văn của nó luôn luôn đứng ở mức dưới năm phẩy.

- Ô kê.

Chiếc xe nhỏ tí ngừng trước một xe nước mía cũng nhỏ nhỏ.

Done đã nhắm tính toán rất nhanh trong đầu, khi quẹo tay lái ghé vào xe nước mía bên đường. Muốn có một ly nước mía thì cây mía phải róc vỏ, rồi mới ép cho chảy ra nước, phải kẹp giữa đám bã mía một miếng cam hay là nửa trái tắc, ép xong còn phải đập đá bỏ vào. Mấy công đoạn đó, mới kể ra nghe đã thấy lâu, làm còn lâu hơn nữa nên khách uống nước mía phải chịu khó ngồi chờ ly nước của mình.

Nghĩa là được ở gần với Nhi thêm tí nữa.

So với nước sâm bí đao, bông cúc, rong biển thì uống nước mía tiện lợi hơn nhiều. Nước mía lại có bàn ghế ngồi đằng hoàng, không phải đứng lảo nháo dưới lòng lề đường, nguy hiểm như nước sâm, vừa uống vừa hít bụi, vừa dễ bị xe cộ cọ quẹt, mang thương tích oan uống.

Hai đứa ngồi đối diện nhau. Ở giữa là bộ bàn ghế gỗ tạp, cũ xì mốc meo và chênh vênh thấp tè.

Trong khi chờ chủ xe nước mía pha chế mía với mít và tắc theo như tấm bảng quảng cáo hình ảnh màu mè sặc sỡ, Done quyết định nói.

- Nghỉ học trường này, đi trường khác, chắc sẽ nhớ Nhi lắm.

Nhi kêu lên thánh thót:

- Đi trường khác buồn lắm đó. Không có ban văn nghệ giống như của tụi mình ở đây đâu.

- Sao Nhi biết?

Nhi làm điệu bộ vỗ ngực tự hào khoe khoang rồi mới nói:

- Ta đi thi kiểu này một lần rồi. Lần nào cũng đua với mấy chục trường khác. Trường người ta hát hay, nhảy giỏi, ban nhạc đầy đủ đàn trống. Trên sân khấu bày ra thứ gì, tụi nó chơi thứ đó. Còn mình, năm nào cũng chỉ lèo tèo có hai cây đàn organ, mà đòi thì qua mô đèn...

Done hơi bị bất ngờ. Dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên nó được chơi đàn trước một công chúng số nhiều. Ai mà dè, thiên hạ nổi trội hơn mình cả chất lẫn lượng như vậy. Nhưng Done không muốn tỏ ra “oải chè đậu” trước mặt Nhi.

Done nghĩ, lúc này, mình phải bắt chước anh Hào thôi. Nó an ủi Nhi:

- Đừng lo. Hè sang năm tui cũng về trường chơi như anh Thụy mà.

- Nhưng sang năm Nhi không hát nữa.

- Sao không hát?

Done vội vàng hỏi lo lắng, nhưng trong bụng nó có một cơn mừng thầm vừa mọc lên, phơi phơi. Mình nghĩ vậy vậy mà trúng phóc. Nhi buồn vì bị thi rớt chứ gì?

Nhi hút một hơi dài nước mía. Từ từ lấy muỗng múc một viên đá ngăn ngủn, rỗng ruột, cho vô miệng, ngậm chếp chếp đã khát rồi mới trả lời:

- Thấy mấy người học mười hai năm nay như ông Hào, bà Ngân có dám vô hát hò gì không? Lo thi đại học muốn chết, đâu còn giờ rảnh nữa?

Done nói liều:

- Nhưng mà Nhi khác.

- Khác cái gì?

Chính Done còn chưa biết tại sao nó nói câu đó nữa.

Nên nó trả lời lấp lửng:

- Tự suy nghĩ. Không nói. Bí mật.

Done biết chắc chắn Nhi sẽ không chịu tự suy nghĩ. Con gái ấy mà. Họ muốn người ta phải thành thật khai báo với họ, tất cả, không được giấu diếm tí xiu nào. Ngay cả những điều không hề cần thiết cho họ, cũng phải để họ được nghe.

Nhi cắn cái muỗng, tiếng nói nghe như nghiến răng hăm dọa:

- Nói hông?

Chẳng lẽ nói là Nhi khác, vì sang năm Nhi sẽ thi rớt tú tài?

Done láu cá, ngậm đầy một miệng nước đá cục để tránh khỏi phải nói. Nó lắc đầu.

Nhi đứng dậy, dứt khoát:

- Không nói thì về.

Hôm đó, nếu có đũa nào trong ban văn nghệ bắt gặp cảnh này thì... chết.
Đằng trước là Nhi đi bộ. Đằng sau là chiếc xe nhỏ và thẳng nhóc Done rề rề lết theo.

Cũng giống như diễn xuất minh họa cho phim ca nhạc, phân cảnh người đi bộ, kẻ đi xe đầy lãng mạn ấy, bắt đầu bấm máy từ chỗ xe nước mía đến khúc quẹo vào con hẻm đầy phân chó kiểng thì... cắt!

Nhà ai nấy về.

Thụy lại ôm cây đàn kèn càng ngồi sau lưng thầy Chí đô, đi ngược lại những con đường nghèo nghèo hời nấy đã qua, để về nhà mình.

Thầy mắc lái xe, không nói chuyện. Mà có nói thì cũng bị cây đàn cản tiếng, lại thêm thêm gió thổi bay tuốt luốt. Nghe tiếng được tiếng mất, chẳng hiểu gì hết.

Nhưng Thụy rất muốn nói chuyện. Cái cảnh ngồi sau lưng thầy Chí đô khiến Thụy xúc động. Thụy chồm người ra phía trước, miệng sắp đụng vành tai của thầy.

- Hồi xưa, thầy cũng chở Châu Anh như vậy hoài, thầy há.

Thầy Chí đô nói như hét:

- Ừ. Nhưng Châu Anh nhẹ hơn, đường gần hơn, mà không có cây đàn chen vô giữa. Chạy ngon hơn.

Mấy đũa trong ban văn nghệ nói rất đúng, khi nhắc tới hoàn cảnh gia đình đặc biệt của Thụy. Nhà Thụy từ trên xuống dưới chỉ toàn là phụ nữ. Ba người chị gái, mẹ, bà ngoại, và các cô dì mợ thím thường xuyên ghé chơi. Chỉ có một mình Thụy là con trai nên nó hơi bị có tánh tình của con gái.

Vì vậy, nghe thầy so sánh mình với Châu Anh, Thụy giận:

- Tại hôm nay em không có xe, nên mới nhờ thầy chở bộ. Thầy cứ vậy hoài. Lúc nào cũng Châu Anh hay, Châu Anh giỏi hơn. Nghe thấy ghét.

- Ghét ai?

- Châu Anh.

- Ghét Châu Anh thì được. Ghét thầy, tui bỏ xuống đường, cho công cây đàn đi bộ nín thở.

- Nhưng thầy nhớ đừng nói cho Châu Anh nghe. Châu Anh sẽ ghét em.

- Sợ rồi hả? Đừng lo. Kỳ này không có Châu Anh.

Thụy hét lớn hơn thầy:

- Sao vậy? Chuyện gì đã xảy ra?

Thầy Chí đô quay hẳn cái đầu ra sau, để khỏi phải hét nữa:

- Châu Anh mắc đi làm. Không xin nghỉ được.

- Trời ơi!

Thụy kêu hai tiếng than thở chung chung, phổ biến ấy, nghe nổi thất vọng to lớn vì vắng mặt Châu Anh đang lan tỏa khắp người mình, từ đầu tới chân.
Thầy Chí đô là người biết rõ nhất.

7.

Thụy vào ban văn nghệ trễ hơn những đứa cùng lứa. Lúc đó Thụy đã học lớp mười một. Nhưng vẫn còn vụng về, và hay mắc cỡ. Nếu không dám thú nhận là rất nhút nhát.

Thụy nhà ta được chọn biểu diễn đàn violon. Vì vậy, chỉ một mình Thụy đảm nhận tiết mục ấy, trong một buổi lễ lớn của Đoàn thanh niên.

Thụy tập ròn rã suốt một tháng. Có khi ò e một mình, có khi thêm Châu Anh đệm organ ềng ềng...

Sau buổi trình diễn độc đáo ấy, Thụy xếp cây đàn nhỏ xíu như một món đồ chơi vào hộp, cất lên nóc tủ. Thụy giành cây đàn organ với chị ba. Rồi Thụy đòi đi học đàn. Má mua cho Thụy một cây organ hiệu nổi tiếng, đời mới nhất.

Khi Thụy biết đệm sơ sơ theo người hát thì Châu Anh ra trường.

Châu Anh cũng có cái thói quen đáng yêu của tụi bạn văn nghệ. Ra trường rồi, nhưng hề sực nhớ ra tới đợt tập dượt những buổi diễn định kỳ trong trường là lại lò mò về chơi. Thăm đủ thứ hiện diện trong căn phòng nhiều đồ đạc, nói những chuyện lâu ngày gặp gỡ, và truyền kinh nghiệm cho đàn em...

Nhớ hồi đó, khi Thụy thu hết can đảm thò tay vào đánh ké với Châu Anh, Châu Anh không ngừng bấm, nạt nộ: “Không được phá, hư đàn của trường!”. Thụy nói thiệt: “Biết đàn chớ bộ”. Châu Anh trề môi khinh thường: “Thôi đi em”.

Thụy lên lớp mười hai, Châu Anh về thăm ban văn nghệ, ngồi bên cạnh Thụy ân cần chỉ vẽ những ngón nghề độc đáo. Có khi tức quá, nằng ta còn nắm tay Thụy mà quật xuống phím đàn.

Châu Anh xía xối:

- Đánh kiểu này thì mười năm cũng chưa bằng anh nghe em!

Thụy biết lắm. Hiện giờ Thụy không thể nào chơi đàn bằng Châu Anh được. Hãy đợi đấy.

Nhớ hồi đó, trong khi cần cù đi học đàn, chờ ngày thành tài, Thụy năn nỉ thầy Chí đô, người đã phát hiện ra thằng nhỏ biết kéo đàn cò tây phương.

- Thầy ơi. Cho em xin một chỗ đứng trong tốp ca. Không cầm micro cũng được.

Thầy phụ trách xúc động:

- Tốt lắm. Làm bất cứ việc gì cũng phải có sự nhiệt tình mới nên.

Bởi vì Thụy còn vụng về nên Thụy khai thiệt luôn:

- Miễn là được đi tập hát có Châu Anh đàn.

Nhớ hồi đó, Châu Anh hay mặc quần short đi tập “cho nó mát”. Trường đã nghỉ hè. Giám thị nghỉ hết. Bảo vệ không có nhiệm vụ bắt học trò ăn mặc tóc tai. Châu Anh nhởn nhơ qua cổng.

Những cái quần short ngắn đến khiêu khích. Thụy bảo: “Tui cũng có thứ này, thiếu gì. Mai tui bận cho coi!”. Châu Anh cười hắc hắc: “Đúng là đồ con nít đua đòi”

Bây giờ Châu Anh đi làm, Thụy vẫn còn đi học. Nhưng Châu Anh không gọi Thụy là đồ con nít mỗi khi có dịp hiếm hoi gặp gỡ. Cũng không lên mặt xưng “anh” với Thụy nữa. Tụi trong ban văn nghệ những năm sau này không biết Châu Anh. Trong mắt chúng, Thụy là lớp đàn anh già nhất, cũ nhất, xưa nhất. Chúng cố tình giả ngọng để thêm một tiếng “cụ” trước tên của Thụy,

gọi rất tình cảm:

- “Cụ” Thụy ơi! “Cụ” Thụy à... Chừng nào rảnh rảnh, vô đàn nghe chơi”

Mặc kệ Quân kêu la van xin thê thảm phía sau lưng:

- Ý! Thôi thôi... Làm phước cho em xuống đây đi chị tài.

Trang cứ cho xe chạy thẳng vô chợ, tới ngay trước cổng nhà Quân mới chịu xiết thắng dừng lại.

Trang bảo.

- An toàn trên hết. Bước vô nhà cho tui thấy tận mắt coi.

Đã vậy, Trang còn lén núp lại sau dãy hàng bán đồ khô ở đầu chợ, chờ cho Quân vào hẳn trong nhà, rồi nó mới chạy đi.

Từ giờ tới chiều rảnh, không có gì làm, không còn gì lo lắng, Trang định sang nhà Hồng chơi cho hết ngày, nhưng nhớ hồi nãy Luân có nói sẽ ghé rủ Hồng đi ăn mừng.

Trang quay về nhà mình, tự nhủ: Thôi để riêng hai đứa nó với nhau, để Luân đỡ phải chi tiền ba phần. Chắc mình sẽ ngủ một giấc cho đã, hay là rủ má đi chợ chơi. Mình cũng nên ăn mừng, cũng phải được thưởng như Luân.

Luân vừa dứt đợt rèn luyện trong hè.

Lớp của Luân học trên lầu hai, ngay trên đầu lớp Trang nên nó có quậy phá gì Trang cũng chẳng biết. Chẳng thấy bao nhiêu lần nó bị thầy cô bắt đứng ngoài cửa lớp, hoặc ngồi chồm hổm chép bài ở bục giảng. Trang cũng không biết nó trốn học bao nhiêu ngày. Nhưng cuối năm, Luân bị yếu hạnh kiểm. May mà học lực trung bình, nếu không thì nó phải ngồi chung danh sách với Done, với Quân rồi.

Khi nhóm bắt đầu đợt tập văn nghệ trong hè, thì Luân chưa xong sáu tuần rèn luyện hạnh kiểm.

Những buổi tập hát lại trùng giờ với thời khóa biểu của Luân. Nó phải vào trường trình diện, xếp hàng, điểm danh, sau đó làm bất cứ việc gì được giao, như khiêng bàn ghế, trồng cây, cắt tỉa thảm cỏ, lau nhà...

Luân tìm đủ lý do để tạt ngang qua phòng văn nghệ, coi các bạn hát hò. Cái mặt của nó có vẻ thèm thuồng như một đứa trẻ con nhà nghèo, đứng ngoài đường nhìn vào khoảnh sân vườn

những biệt thự sang trọng, trong sân là đám trẻ con nhà giàu đang tung bừng vui chơi, sinh nhật tiệc tùng.

Bữa gặp thầy Chí đô, Luân tha thiết năn nỉ thầy:

- Nhớ chừa cho em một chỗ, cho em được làm một con ve đi thi hát mùa hè, em sẽ được đóng góp phong trào cho trường để lập công chuộc tội.

Thầy Chí đô nghiêm mặt:

- Cho em làm một con ve? Ca hát vui chơi suốt mùa hè, để mùa đông chết đói, chết rét như trong truyện ngụ ngôn ấy hả? Thôi, em nên tạm nghỉ đợt này.

Luân trợn mắt như vừa ngoạm nguyên một củ khoai mì bỏ to tổ bố, đến nỗi bị chẹn ngang họng, không nuốt xuống được.

À, không phải. Chính xác là nó mở to mắt mừng hóm, vì đã nghĩ ra cách xin xỏ thầy cho nó tham gia đợt thi hấp dẫn này.

- Mình đang ở thế kỷ hai mươi mốt mà thầy. Con ve chỉ hát mùa hè thôi, tới mùa thu nó phải đi học rồi...

Luân gân cổ, ngửa mặt nhìn trần nhà, hát bằng giọng con nít:

- *Trên bầu trời xanh... không thuộc... mùa thu xôn xao nắng vàng... quên rồi... Vô trường học chăm mùa thu lay động...*

Thầy Chí đô lắc đầu, lạnh lùng nhận xét:

- Trong mấy câu em vừa hát rất sôi bác đó, không có một tiếng nào dính dáng tới con ve hết.

Luân yếu ớt chứng minh, tự tin bay đi đâu mất tiêu:

- Nhưng nó có nói đi học mùa thu mà thầy.

Thầy Chí đô im lặng xoa xoa cái cằm chẻ của thầy, có vẻ phân vân cho hay không cho.

Luân nháy mắt, múa tay, nhịp chân để cầu cứu, nhưng chẳng ánh mắt nào dám lóe lên bắt tín hiệu. Mặt tụi nó ỉu xiu. Trừ một mình Nhi ra thì đứa nào cũng có dấu, có vết, không đẹp. Chỉ còn Ngân với Hào lấy tư cách đàn anh đàn chị đứng ra năn nỉ ỉ ôi.

Ngân nắm tay áo thầy, giựt giựt từng hồi như con gái xin tiền người cha để tính để đi chơi với bạn.

- Thầy ơi. Năm nay tui em nghỉ hát luôn rồi. Phải có đội ngũ kế thừa chứ.

Hào thì dài dòng trình bày lý lẽ nọ kia. Nó biết khôn nên có trương ra cả những dẫn chứng cụ thể, sống động để minh họa, để tăng sức thuyết phục.

- Thầy nhớ không? Hồi đó chị Khanh, anh Huy ra trường rồi, thì có tiếp ngay cái chị gì gì, rồi tới cái anh gì gì đó. Quá trời nhiều tên tuổi mà tên nào cũng nổi tiếng khắp trường. Bộ nhớ của em không còn chỗ chứa. Nhưng, một người giỏi lắm cũng chỉ hát được ba năm là hết. Như Ngân lùn nè, như Hào cao nè, đi thi được có hai lần. Ít xỉn.

Hào còn ra điệu bộ kèm theo. Khi nói ba năm thì nó giơ ra ba ngón tay. Khi đề cập tới Ngân, nó xĩa vào trán Ngân. Khi kể tới Hào, nó vỗ bình bịch vào ngực mình như hắc tỉnh tỉnh trong rừng già châu Phi bộc lộ cảm xúc.

Thấy thầy Chí đô nhìn mình, hơi cười cười, Hào khoái quá, trở tài hùng biện tiếp hiệp hai.

- Cho Luân đi thi hát để nó làm quen với môi trường biểu diễn rộng lớn, đa dạng ở bên ngoài nhà trường, nó mới dạn dèn, mới hát hay được chứ. Gật đầu đi mà thầy.

Chẳng biết thầy phụ trách muốn thử thách Luân và đã thấy tin tưởng nó, hay là bị xúc động mạnh bởi những lời chân tình của mấy con ve cũ mà cuối cùng thầy cũng đồng ý. Sao cũng được, miễn là thầy đã chịu nói ra mấy tiếng ngọt ngào sau đây:

- Rồi. Cho hát.

Mấy câu dạo kèm tiếp theo lại càng ngon lành hơn nữa.

- Bữa nào trùng giờ thì lao động xong, phải vô tập ngay cho kịp.

Luân dạ dạ sung sướng. Cái mũi nhọn của nó cứ phồng ra, xẹp vào liên tục nhìn thấy rất kỳ cục.

Trang nhào tới, ấn một ngón tay trở vô một bên cánh mũi đang xẹp xuống. Trang kêu.

- Ê bà con. Làm như nó đang khóc sùi sụt hai hàng hỉ lệ vậy đó.

Sợ mọi người không hiểu, Trang nói thêm câu chú thích.

- Ý là tui bắt chước câu cuối trong bài “Văn tế Trương Quỳnh Như” đó mà. Ông tác giả mất

người yêu nên khóc tình lệ, còn nhóc Luân thì mừng vui quá phải khóc hỉ lệ mới chính xác.

Thầy Chí đô vò đầu Trang, hể hả khen nó:

- Giỏi. Học đâu nhớ đó.

Trang ẹo người tránh né, làm bàn tay thầy phụ trách bị treo lơ lửng giữa phòng.

Vừa lăm lét ngó chừng bàn tay ngỗ ngược của thầy, Trang vừa bước lệt xệt như múa ba lê, thụt lùi ra xa. Làm như nếu thầy nghe nó nói tiếp, thì thầy sẽ đánh đòn nó ngay tại chỗ.

Trang cúi đầu, nhưng mắt lại ngược lên, dòm chừng phản ứng của thầy phụ trách. Nó nói lí nhí, tự khai ra cái dấu vết của nó như chỗ lõm, chỗ bầm dập, ứ nước trên lớp vỏ của trái cây để lâu, quá ngày.

- Giỏi viết văn nhưng mà thi lại anh văn.

Như vậy, Trang là đứa cuối cùng trong nhóm ca khúc, thú thật với thầy Chí đô là cuối năm học này, nó có bị thi lại một môn.

Tiếp nhận xong thông tin nóng bức đó, thầy Chí đô để tay lên trán, lão đảo sắp xiu.

Trang thầm so sánh.

Làm như thầy đang sống trong một vở bi kịch nào đó. Nhưng không phải của Sếchxpia. Vì nếu là kịch Sếchxpia thì thầy phải ngã xuống đất nghe một cái rầm, nằm thẳng cẳng, hết thở.

Chết giả hay chết thiệt thì cũng có tiếng chết mà thôi.

Thầy phụ trách kêu lên thảm thiết:

- Chết tui! Sao năm nay mất mùa dũ vầy nè! Có bảy con ve thì hết sáu con bị dính mủ[10] mít rồi.

Như mọi điều muôn thuở của trường lớp vẫn xảy ra, câu nói có phần hơi khó hiểu của thầy làm cho đám học trò lao nhao lên. Chúng hỏi và hỏi nữa, hỏi cho tới tận cùng thắc mắc:

- Tại sao lại bị dính hả thầy?

- Dính thì sao hả thầy?

- Không dính thì sao hả thầy?

- Mủ mít là gì?

Và cũng có một đứa đột ngột hét lớn lên, lấn át những tiếng ồn ào đó, để ổn định trật tự:

- Im đi. Để thầy nói nghe coi.

Chẳng cần tìm hiểu xem đứa ấy là đứa nào, tất cả đều “im đi”, để cho thầy nói.

Thầy giảng giải:

- Ở những vùng đất có vườn tược, mùa hè là lúc trên cây có đầy ve sầu đu bám. Khi người ta muốn bắt ve để làm món lăn bột chiên giòn...

Nhi hét, ngắt ngang lời thầy:

- Á! Ăn thịt ve sầu! Mùa hè lấy gì mà kêu ve ve nữa?

Luân liếm mép, nuốt nước miếng, nhìn Done hít hà, ẩn ý:

- Chà chà! Chắc là béo lắm. Thứ này mà ăn mệt nghỉ, bảo đảm không có chất... heo!

- Im! Im! Cho thầy nói.

Lần này chính là Nhi ra tay ổn định trật tự. Nó nôn nóng muốn biết người ta đã làm điều đó như thế nào, làm thịt con vật mà đã hai năm nay, nó hằng mong muốn được nghe kêu ra rả trong sân trường, cùng lúc với mùa thi học kỳ căng thẳng.

Thầy thông thả kể nối vô chỗ câu nói bị ngắt ngang vừa rồi.

- ... thì lấy mủ của cây mít dính vô đầu cây sào. Người ta đứng dưới gốc cây, ngửa cổ lên mà tìm. Hễ tìm thấy rồi thì quơ cái đầu cây dính mủ đó lên. Chỉ cần đụng vô đôi cánh mỏng tang của con ve là nó bị bắt dính cứng ngắc, hết đường bay chạy, cũng hết kêu luôn. Hiểu không?

Quân đưa tay chỉ một vòng, rồi chỉ vô mũi mình, tỏ ra rất hiểu khi phát biểu:

- Ý thầy nói mấy đứa tụi mình là những con ve bắt hạnh ấy mà.

Trang nhảy lên, chối lia lịa:

- Không đúng. Không hề. Tụi em còn kêu được mà thầy. Tụi mình kêu đi mấy bạn ơi. Nghe Trang bắt giọng trước nè. Khi thầy... Hai ba!

Ngay lập tức, cả đám rống lên hát giỡn mặt nhạc sĩ sáng tác bài “*Bụi phấn*”. May mà ông ta... không biết.

- Khi thầy *giết bạng*. Bụi phấn *dơi dơi*. Có *hạc* bụi nào *vươn chen bút gạn*. Có *hạc* bụi nào *vươn chen tóc thầy*... *Em yếu*... Hí hí! Cao quá! Lên không nổi!

Thầy Chí đô vò đầu bút tóc diễn một vở... tức kịch (không phải tích cực) ngay tại chỗ.

- Tròi ơi. Ban *dzăng* nghệ. Đi thi kiểu này, tất cả quý ngài giám khảo sẽ cười riết, cười tới chết hết, khỏi chấm, mấy em khỏi đậu.

Trang đã thi lại xong rồi. Dem giấy nháp về cho chị sinh viên dạy kèm coi, chị chấm năm điểm hai mươi lăm, chưa làm tròn số.

Tốt rồi, thở phào nhẹ gánh đi. Trang chỉ cần ba phẩy năm thôi.

Điểm thi lại môn nào sẽ được tính là điểm trung bình môn học đó. Trong học bạ của Trang sẽ được ghi thêm dòng chữ cứu mạng này: “Được lên lớp sau khi thi lại”. Tức là hết bị học lực yếu, leo lên tới mức trung bình, được lên lớp mười một bình thường như ai...

8.

Buổi tập kế tiếp đầy đủ và đông đúc.

Vì hai con ve Luân và Trang đã gỡ ra, đã thoát khỏi mớ mủ mít dính lằng nhằng trên đôi cánh yếu ớt, vụng về của chúng.

Vì Ngân học hai tiết sau, nhưng ra khỏi nhà sớm, để ghé vô đây chơi, nhìn mấy em hát cho đỡ ghiền.

Vì chị Khanh vào để bẻ tay bẻ chân, sắp xếp đội hình, dàn dựng phong cách biểu diễn cho nhóm.

Vì Nghiêm Minh nghe nói có thằng nhỏ đánh đàn ở chung đường hẻm với nhà mình, nên vào coi cho biết.

Căn phòng nhỏ không còn chỗ đứng.

Thầy Chí đô kêu mớ nam nhi chỉ siêng lao động mồm mép, nhưng lười lao động chân tay:

- Thanh niên trai tráng ời. Khiêng loa khiêng đàn ra ngoài tập cho rộng rãi. Coi như khoảng trống trước cửa phòng là sân khấu ngoài trời sắp diễn vậy mà.

Chị Khanh nhắc ghế ngồi trước mặt cả nhóm, dặn dò:

- Nhớ nháy nhót đấy nhé. Chân quơ, tay quào, mình lắc lư, đầu gật gật. Dữ dần lên!

Ca sĩ kêu:

- Đàn đâu?

Nhạc công la:

- Hát đi!

Má Tư xách ấm nước vô, tiện dịp nên ngồi coi luôn. Tay chống lên cằm, ánh mắt hình như đang mơ màng, nhưng vẫn luôn miệng khen, liên hồi:

Hay! Coi được đó.

Giọng thầy Chí đô gắt gỏng:

- Mấy em có biết cô Hạnh nói chỉ vì phép lịch sự không hả? Đừng quên mật ngọt chết ruồi nghe chưa.

Má Tư le lưỡi sợ sệt, nói nhỏ nhỏ, nhưng cố ý để ai nấy đều nghe.

Một mũi tên bắn chết hai con chim. Một lời nói làm quê độ cái mặt cả chục con người.

Trách móc xong, má Tư cũng chịu khó nín khe. Nhưng ngồi im một hồi chịu không nổi, má Tư bèn đứng dậy đi tới đi lui. Từ đầu hành lang đằng này đến đầu hành lang đằng kia là hết một vòng, rồi quay trở lại. Vừa đi vừa cúi xuống lượm mấy cọng rác tí hon. Tới khi hành lang sạch

bong như trong nhà riêng của chính mình thì má Tư đi xuống bếp luôn.

Má Tư làm chị Khanh ngạc nhiên quá chừng. Đang ngồi chung chỗ với tam ca nữ, chị xì xầm vừa đủ bốn người nghe:

- Trường mình bây giờ tiến bộ ghê, bà lao công mà ăn nói văn vẻ gớm.

Nhi nói lớn:

- Lao công đòi mới mà chị. Người lao động bây giờ có trình độ lắm chứ bộ. Tụi này nghe má Tư nói vậy quen rồi.

Nguyên nói, tiếng không lớn không nhỏ:

- Bà vô làm trong trường cùng lượt với năm mà em vô học lớp mười đó. Tính tới nay là hai năm rồi.

Chị Khanh bật cười:

- Lâu lâu không về thăm trường, ngay cả học sinh cũng ăn nói văn chương luôn. Năm nay em học lớp mười. Bà lao công vào làm cùng lượt với em, mà tính tới bây giờ đã được hai năm? Làm toán kiểu gì hay dữ vậy em?

Nguyên vừa đẹp vừa có duyên. Khi nó cười, hai bên khóe miệng có hai lúm đồng tiền lõm xuống như cái xoáy nước trên mặt ly sữa, nếu khuấy thật nhẹ tay.

Nguyên nói, hai đồng tiền trời cho nhún nhảy, đẹp càng thêm xinh:

- Em ở lại học lớp mười thêm một năm nữa cho chắc mà chị.

Chị Khanh nhướn mắt lên, bẹt miệng ra... Nói chung là biểu diễn những nét mặt, kèm theo những điệu bộ tay chân phụ họa khi người ta kêu trời vì kinh ngạc. Chị giơ lên ngang tai nguyên một bàn tay suốt thời gian chị nói, tiếng lớn và thanh:

- Cho chị bổ sung thêm một ý kiến nữa. Ban văn nghệ của mình bây giờ cũng tiến bộ hơn. Hồi chị còn học ở trường, mặc dù học yếu cũng có, nhưng học lại lớp một năm nữa cho kỹ thì thuộc loại của hiếm. Trong ban của mình hầu như không có.

Khanh nhóng cổ về phía thầy Chí đô hỏi, sốt ruột chờ thầy xác nhận:

- Em nói đúng không thầy?

Thầy Chí đô trả lời, từ tốn bình thản:

- Đó là chuyện ngày xưa rồi chị Khanh ơi. Mỗi thời mỗi khác.

Chùng như thấy mình nói vậy chưa đủ sức thuyết phục, thầy bèn thêm một câu nữa. Câu nói mang ý nghĩa mất sức đề kháng, khi người ta chịu thua nghịch cảnh, lúc người ta chấp nhận thương đau, mất mát.

Phải chịu thôi.

Khanh lại ngửa cổ ngó lên, và kêu trời thêm lần nữa.

- Em sắp nhận nhiệm sở, nhận lớp dạy. Nghe thầy nói vậy, tự nhiên bao nhiêu nhiệt huyết hoài bão xẹp lép hết trơn!

Thầy Chí đô triết lý, dạy bảo:

- Hoài bão là của mình. Mình nuôi thì nó sống. Mình không chăm sóc thì nó tàn lụi.

Quân chen ngang:

- Nói gì cao siêu khó hiểu quá!

Thầy lấy ngay câu nói của Quân làm dẫn chứng để nói cho Khanh hiểu.

- Đó, Khanh nghe chưa? Hồi xưa, thầy cũng nói câu đó, Khanh đâu có kêu là không hiểu. Bởi vậy, bây giờ phải chịu thôi.

Khanh thắc mắc:

- Em thấy, bài học trong sách cũng đâu có gì khác mấy với thời em đi học.

- Nhưng cách học thì khác. Bây giờ tụi nó chỉ biết có một cách, cố gắng thuộc lòng càng nhiều càng tốt, như tầng lớp nho sĩ thời xưa thuộc lầu sách vở thánh hiền.

Khanh le lưỡi:

- Thuộc sao nổi!

Thầy phụ trách gặt đầu:

- Vì vậy mới sinh ra tật quay cóp.

- Vì vậy mấy đứa trong ban mình ở lại, thi lại cũng bởi vì không thuộc lòng đầy đủ phải không thầy?

- Cũng có thể. Không thuộc này tật yếu sẽ nối tiếp không thuộc kia.

Khanh lo lắng:

- Mai mốt nhận lớp, có học sinh để dạy dỗ, rồi em sẽ làm sao đây?

- Em hãy làm theo cách mà em không hổ thẹn với lương tâm.

Quân chen ngang lần thứ hai:

- Vẫn khó hiểu.

Khanh kêu trời trời lần thứ ba.

Thầy Chí đô có vẻ dăm chiêu sau khi trao đổi với chị Khanh. Những điều ấy, đám học trò lứa hiện giờ nghe cũng như người không biết ngoại ngữ mà muốn ngóng nghe người nước ngoài nói chuyện.

Thầy Chí đô không muốn bàn tiếp câu chuyện mà thầy đã bảo là phải chịu thôi nên thầy có vẻ gắt:

- Trời trời cái gì. Lo tập giùm tui đi. Rán kiếm được một giải như hồi xưa của Khanh đó. Khuyến khích là quá tốt rồi.

Thầy vỗ tay bốp bốp ra hiệu:

- Làm việc đi. Thụy, Done nhớ chú ý nghe. Đừng để hai cây đàn cãi nhau. Đàn chửi lỗi tai, tụi nó hát không được đâu.

Trên khoảng trống hành lang tưởng tượng là sân khấu, Quân đang đi qua đi lại, gân cổ đơn ca.

Ở một góc, trong khi chờ đợi tới lượt tam ca nữ, chị Khanh lại nói tiếp về chuyện người lao công lạ mặt. Sau nhiều năm không về lại trường cũ, nhìn gì, Khanh cũng thấy có vẻ lạ thường.

- Chị lao công này mặc đồ có phần hơi ăn diện, phải không mấy em. Hồi mà chị còn học ở trường mình, lao công chỉ có một bà già già, tuổi cỡ chừng năm mấy gần sáu mươi, tóc búi sau ót thành một nắm bằng trái cam, bọc bên ngoài bằng một tấm lưới, quanh năm mặc áo bà ba như ở dưới quê. Tụi chị cứ gọi là bà ngoại không hà.

Nguyên gật đầu lia lịa, công nhận:

- Vậy thì đúng rồi. Già kêu theo già, trẻ kêu theo trẻ. Tụi em gọi bà này là má Tư không đó. Nghĩ lại, gọi như vậy cũng oan ức cho bà. Chưa có chồng mà bị cả ngàn đứa con trai con gái lớn cỡ mười lăm mười sáu tuổi gọi bằng má suốt ngày, kể cả ngày lễ, chúa nhật. Ra đường gặp nhau, cũng kêu má ngọt xót. Lỡ có ông nào muốn tiến tới, nghe xong là trở mặt quay vòng một trăm tám mươi độ thụt lui liền, không kịp chào vĩnh biệt.

Thấy Khanh chăm chú nghe mình nói, Nguyên khoái quá, bèn khoe ra một đống những hiểu biết về cuộc đời và việc làm của má Tư.

- Hồi xưa xưa nữa, không chừng là cái hồi mà ba má mình chưa đám cưới, trước chị Khanh rất nhiều năm, má Tư cũng là học sinh của trường này đó. Nhà chỉ có hai mẹ con. Mẹ bệnh nằm liệt tại chỗ, chị phải đi làm thay mẹ để nuôi mẹ, nuôi mình. Không kham nổi một lúc hai công việc nặng nề, phải chọn một để sống còn, cô gái mười bảy tuổi đành nghỉ học, ngậm ngùi chia tay trường lớp, lòng thầm hứa có ngày sẽ quay trở lại.

Nhưng đến khi không phải nuôi mẹ nữa, thì cô ấy cũng đã qua lứa tuổi ngày ngày tung tăng cắp sách đến trường.

Má Tư vẫn làm nghề cũ của mình, đi phụ bán quán cơm quán nước, cho tới ngày có người tốt bụng giới thiệu cho một chỗ làm ổn định, không đòi hỏi bằng cấp hay tay nghề, chỉ cần có sức khỏe, chăm chỉ, cần cù, biết giữ gìn sự sạch sẽ.

Nguyên tự hào vỗ ngực khi nói:

- Nguyên là người đầu tiên được bật mí cho biết chỉ [11] từng đi học ở trường này đó. Nguyên mới vô, không biết toa lét ở đâu. Gặp chỉ hỏi thăm đường, chỉ nói hồi chị còn là học sinh thì trên mỗi tầng lầu đều có chỗ giành riêng phục vụ cho tầng đó. Còn bây giờ đem hết xuống đất. Có bất tiện cho người cần dùng nhưng gọn cho người quét dọn. Nhờ vậy Nguyên mới biết.

Nghe Nguyên tóm tắt sơ lược chuyện đời má Tư, chị Khanh có vẻ rất xúc động. Chị trầm ngâm nói:

- Chị... Má Tư bây giờ lại được sống trong không khí học đường. Cũng đỡ tủi thân.

Trang huơ tay thắc mắc, ty nạnh:

- Ê, Nguyên. Anh Hào học trước không biết đã đành. Sao tui học sau mà cũng không biết? Cả nhóm tụi mình, ai cũng chơi thân với má Tư chứ bộ. Vậy mà chỉ có một mình Nguyên biết thôi là sao?

Nguyên lắc đầu:

- Hồng hiểu. Ai mà biết.

Trang nhận xét:

- Một câu trả lời chung chung, vô trách nhiệm.

Trang không thể bỏ qua nỗi bất ngờ về cái bí mật của má Tư mà tới giờ này nó mới được kể cho nghe.

- Tức ghê vậy đó. Tui phải đi hỏi má Tư mới được.

Nó nhấp nhồm, bồn chồn muốn hỏi ngay cho ra lẽ. Nếu không mắc tập tành hát múa, chắc nó đã phóng xuống bếp gặp má Tư.

Đứng dựa tường vừa coi Quân hát, vừa nghe lóm chuyện bên con gái, Hào nghĩ thầm. Mình bị quên, không nhớ ra là còn con nhỏ Nguyên này nữa. Nó cũng nên được đem ra, khi xem xét coi ai sẽ là người xứng đáng giữ chức trưởng nhóm tiếp theo.

Theo như lời Nguyên kể, thì nó cũng là đứa biết quan tâm tới mọi người đấy chứ?

9.

Cái hôm mà Hào lãnh nhiệm vụ đi bắt thăm để biết ngày diễn của nhóm, nó về mặt nhăn nhó như tờ giấy ghi chép mướt mồ hôi đang cầm trong tay.

Hào kể khổ:

- Trúng ngay buổi chiều. Mà mình lại diễn đầu tiên, trước hai trường kia. Ban tổ chức bắt đầu tính thời gian diễn của nhóm mình lúc một giờ rưỡi.

Ba đứa con gái kêu thét. Mỗi đứa trình bày một nỗi lòng đau khổ. Không cái nào giống cái

nào nhưng cái nào cũng... chính đáng.

Nguyên giờ chân ra, mắt nhắm lại để diễn tả sự khủng khiếp:

- Nắng lắm! Mặc đầm nữa. Hát xong chắc hai cái cẳng giò biến thành cặp chân con gà đi bộ nướng lu, treo bán đầy đường.

Trang bổ sung:

- Áo hở nách nữa. Cháy da, cháy thịt.

Nhi sờ hai gò má:

- Da đen như tui phải bôi trét mấy lớp kem lót, phấn nền cho trắng trắng chút xíu, đỡ tủi với người ta. Một giờ trưa, vừa nắng vừa nóng, người chịu còn không nổi, nói gì tới kem. Kem sẽ bị nung chảy ra, trôi hết trơn. Đen sẽ trở về mái nhà xưa.

Hào đã có thấy khó khăn bất tiện, vì thế nó mới nhăn nhó. Nhưng Hào hoàn toàn không tính tới tình huống, mà nó không biết làm thế nào để ứng xử như thế này, mặc dù nó từng đi thi ca diễn ngoài trời nắng mùa hè đã hai năm rồi.

Hào bối rối nhìn thầy Chí đô cầu cứu:

- Tính sao đây thầy?

Thầy bợ tay lên cằm suy nghĩ một phút, rồi chỉ tay ra cửa:

- Đi hỏi Ngân. Ngân rành vụ này lắm, có tới hai lần kinh nghiệm.

Cũng như Hào, Ngân đã từng đi thi hai lần. Lần nào cũng mặc bộ váy đồng phục của trường may riêng cho ban văn nghệ, nhưng có nghe Ngân kêu rêu than thở gì đâu.

Năm nay không thi, nhưng Ngân rất quan tâm tới nhóm. Từ khi bắt đầu tập, Ngân đã lo lắng thắc mắc:

- Thầy nhớ đừng đổi tên nhóm mình nha. Mấy tiếng “Bạn thân ơi!” đọc lên vừa lạ vừa hay. Không giống ai hết. Không sợ “đụng hàng”. Mà nó còn nói cho người ta biết tình cảnh của mình. Nhóm mình là bạn thân của nhau. Nó còn kêu gọi, làm cho mọi thành viên trong nhóm tự thấy có nhiệm vụ phải gắn bó với nhau hơn. Cho xứng đáng với cái tên độc đáo của nhóm.

Năn nỉ mà giống như phát biểu tại hội nghị, bởi vì năm học lớp mười một, Ngân giữ chức Bí thư đoàn trường.

Về chuyện nhóm đi thi, thầy Chí đô đã tính toán rất chính xác, đã dặn trước rõ ràng.

- Một rưỡi bắt đầu diễn, vậy thầy trò mình sẽ tới sân khấu lúc một giờ để chuẩn bị không cấp rập lúng túng. Đến sớm, vừa kịp ráo mồ hôi, vừa dư thì giờ cho mấy cô bé phụ nữ đậm tô lại son phấn phôi pha dọc đường. Muốn vậy phải khởi hành lúc mười hai rưỡi. Tất cả phải có mặt ở trường trong khoảng sau mười hai giờ cho rộng rãi.

Hào nhắc thầy thêm một điều, tuy ban giám khảo không chấm điểm, nhưng vô cùng quan trọng:

- Còn cái vụ ăn uống nữa thầy ơi.

Thầy dặn tiếp:

- Tất cả phải nhớ ăn cơm ở nhà nhưng đừng ăn nhiều quá. Tốt nhất là ăn thứ gì nhẹ nhẹ như hủ tít. Ăn no sẽ làm tức bụng, sẽ hát không ra hơi.

Nếu đồng hồ của thầy khớp với đồng hồ trường thì lúc này đang là mười hai giờ bảy phút.

Mấy cái băng đá kê rải rác dưới những gốc cây trong sân trường đều có đủ người ngồi. Người nào cũng chải chuốt, đẹp tươi sắc sỡ.

Bữa nay, có thêm Liên và Thoa ra trường trước Thụy, học cùng năm với Châu Anh. Đó cũng là hai cây đơn ca sáng giá, cả về thanh lẫn sắc của ban văn nghệ nhiều năm trước.

Mỗi chị xách tới một thùng đựng đồ trang điểm. Nguyên, Trang, Nhi được đánh phấn bôi son, kẹp lông mi, tía nhổ lông mày... tỉ mỉ và kỹ lưỡng.

Nhi tranh thủ nói lên cái suy nghĩ khoái chí của nó, khi không bị Thoa bắt phải ngậm miệng, bậm môi:

- Thấy mình giống như cô dâu trong ngày vu qui làm sao đâu á!

Hai đứa kia hưởng ứng theo kiểu hát bè, hát đệm cho ca sĩ chính:

- Ừm ừm... (ừ ừ)

- Ứm ứm... (đúng đúng)

Vẽ vời xong, Quân, Luân, Thụy, Done, Quang Hào... thi nhau sừng sốt sừng sờ.

- Anh em ơi ra đây mà xem! Con gì nó ngồi... trên ghế mà đẹp thế!

- Diễn viên đóng vai ác trong phim gì đây?

- Nhìn một hồi chắc tui xỉu quá!

Hào khuynh khuynh hai cánh tay, cùi chỏ cong cong mời mọc:

- Cho phép tui làm điểm tựa cho quý cô em bước qua bước lại nhé!

Nguyên dẫu môi ra hỏi giọng chảnh vì biết Hào chỉ giỡn chơi cho vui.

- Bước qua bước lại để làm gì?

Hào không trả lời thẳng mà cứ khuyến khích:

- Có đi mới biết chớ. Cứ đi đi. Đi cho biết.

Giỡn thì giỡn nhưng không quên ngó ra cổng ngóng chờ thầy Chí đô. Bởi vì giờ này thầy vẫn chưa tới.

Và tất cả mấy chục con mắt đều nhìn thấy rõ ràng.

Thầy Chí đô đang từ từ qua cổng.

Sau yên xe của thầy là một người, nói chung là khác giới với thầy.

Chưa nhìn được là nhỏ hay lớn, đẹp hay xấu. Chỉ thấy tóc xõa dài chạm tới cùi chỏ, và quần áo rất mô đen.

Tất cả la to trêu ghẹo:

- Ai đó thầy ơi?

Trang nhớ ngay tới bữa thầy Chí đi rước Thụy vào trường tập, cũng trễ giống như hôm nay. Nó kín đáo ngó má Tư.

Khanh đã làm quen với chị lao công đời mới. Hôm nay má Tư ăn mặc chải chuốt hơn, vì coi như đi chơi, nhưng Khanh không còn ngạc nhiên nữa. Hai người đang ngồi cạnh nhau, hơi cúi đầu xuống, nói cười gì đó.

Tiếng kêu thầy làm má Tư nhanh chóng ngó lên.

Lúc đó xe chạy tới gần hơn rồi dừng hẳn.

Một cô gái trẻ măng bước xuống xe.

Xe khá cao, nên cô ta phải vịn hai tay vô hông thầy Chí đô để có chỗ dựa đặt chân xuống đất mới khỏi bị lảo đảo.

Trang nói thầm vô tai Nguyên:

- Thân mật lắm đó.

Thầy Chí đô chỉ cười toe toét:

- Thành thật xin lỗi vì tới trễ.

Mà không giới thiệu người thầy chở là ai.

Trong lúc tất cả đang trở mắt thắc mắc, thì Thụy đặt tay lên ngực, ngả người ra sau, giả vờ ngất xỉu. Thụy nói rất diễn cảm:

- Trời! Em đó hả Hoa Nở? Vậy mà nhìn không ra. Cứ tưởng là tiểu thư con gái nhà ai. Mừng hụt.

Thụy quay vòng vòng giới thiệu:

- Cả nhóm mình cứ gọi con nhỏ này bằng em thoải mái đi. Năm nay nó mới học lớp tám thôi. Chắc tại nó ăn trứng đồ độc nên... mau lớn quá chừng.

Con nhỏ tên Hoa Nở cười lỏn lẻn.

Giọng nói của nó đúng là còn cái hơi con nít.

- Anh Thụy cứ vậy hoài. Mết chú Tư cho coi!

Nhiều tiếng bật ré lên, thích thú:

- Vậy thì đây là cháu của thầy Chí đô hả? Thầy mình cũng là thứ tư đó. Anh em ơi!

- Hả? Tư hả? Tư giống Tư ghen!

Quang nhe răng cười nhăn nhở:

- Chú Tư của em là ai không biết. Ở đây mới có Tư thứ thiệt nè em. Mết hông? Anh giới thiệu cho. Má Tư đâu rồi? Đâu rồi? Có người muốn kiếm.

Má Tư bị đẩy, bị kéo ra trước mặt... thầy Chí đô. Tụi nó hò dô om xòm, rất là khí thế.

Luân hồi tưởng lại cái quá khứ của mình vừa mới trôi qua.

Nó cười ha hả:

- Nhớ mấy hôm bữa trước, tụi bây làm giống như đám rèn luyện hạnh kiểm trong hè đang khiêng bàn ghế từ tầng trệt lên tới lầu ba vậy đó.

Mấy người lớn lớn như chị Khanh, Liên, Thoa nhìn cảnh đùa giỡn cáp đôi nhí nhố ấy bằng con mắt thờ ơ. Mấy chị ngồi bắt tréo chân quý phái và thoải mái, lại còn hẩy hẩy đầu mũi giày rất ung dung tự tại nữa chứ.

Chị Khanh trề môi. Dấu hiệu đó có hàm ý chị đã biết rành rồi, chớ không phải là chê bai.

- Đừng hòng ghẹo được ông thầy Chí đô. Chọc ổng thà đi chọc quê bức tường còn hay hơn.

Liên nói:

- Tại tụi nó là con nít, chưa có kinh nghiệm sống lâu gần thầy, chưa được tai nghe mắt thấy sờ sờ như tụi mình.

Thoa cũng nói:

- Lo gì. Tụi nó sẽ thấy liền ngay bây giờ.

Trước cảnh tình phải ứng xử đó, thầy phụ trách cứ tỉnh bơ làm tròn trách nhiệm của mình. Coi như không nghe, không thấy thiên hạ đang lôi kéo một người phụ nữ đang đỏ mặt vì ngượng ngùng xấu hổ lại gần mình.

Thầy ra lệnh, hối thúc:

- Lên xe. Lên xe. Quá giờ rồi. Tối trễ người ta cắt lượt diễn luôn, không cho hát bù đâu.

Câu nói ấy như một gáo nước xối vào bầu kiến đang bu xúm xít chung quanh thứ gì đó. Cả đám lập tức buông tay ra khỏi người má Tư. Chúng quính quíu chạy tóa đi các chỗ để đồ, lục tìm kêu gọi la ó, í ới.

Ngay cả những thành viên cũ của ban văn nghệ về thăm chơi, đi theo ủng hộ cũng không muốn nhóm “Bạn thân ơi!” bị mất dịp ca diễn, nên ai nấy đều răm rắp đứng dậy, phụ một tay soạn sửa đồ đạc.

Liên, Thoa đứng tại chỗ, giữ khư khư hai thùng son phấn, nhắc nhở:

- Nhớ mang theo nhiều nhiều khăn giấy để thấm mồ hôi.

Hào la lớn:

- Thứ nào cần thì mang theo. Thứ nào không cần nên cất lại. Lát nữa về ghé vô trường lấy sau. Dem nhiều không có chỗ để.

Nguyên đeo lên vai một cái ba lô to, phòng căng và kênh càng. Vì quá nặng nên nó kêu cứu, không nhẽo:

- Anh Hào! Cầm giùm em coi.

Hào lập tức phóng tới.

Vừa tháo cái ba lô khỏi vai Nguyên, nó xiểng niểng như người đi cầu thang cuốn lần đầu tiên:

- Trời ơi. Chứa cái gì trong này? Nặng như cục đá!

Nguyên vừa nói vừa cười với hai lúm đồng tiền xoáy vòng mê hoặc:

- Anh Hào đoán sắp đúng. Nhưng không phải cục đá mà là... đá cục.

- Hả? Lát nữa thầy mua nước cho uống mà. Người thì nhỏ xíu như cục kẹo mà đeo theo một đồng đá để làm gì, để cho gãy xương hay sao?

Nguyên lắc đầu, mái tóc xịt keo cứng queo không thể lắc theo.

Nguyên chạy lại gần Hào, nhón chân kề miệng sát lỗ tai anh chàng cự trưởng nhóm. Chẳng

biết con nhỏ nói gì mà trưởng nhóm nhảy dựng, hét:

- Á!

Nguyên kéo dài giọng:

- Cái gì?

- Thầy la đó. Thầy không cho!

- Sao anh biết?

- Năm nào thầy cũng không cho. Diễn xong phải về trường điểm danh đầy đủ mặt, báo cho phụ huynh biết đã về tới nơi, xong rồi muốn đi đâu thì đi.

Nguyên giậm chân lệt bệt, nhăn nhó trình bày:

- Em lỡ hẹn với bạn rồi. Máy khi được đi chơi công viên nước miễn phí như vậy. Ở cổng người ta không cho đem nước uống vô. Tụi nó gởi cho em vì đi hát không bị xét túi. Trong này toàn là lon nước ngọt không thôi. Em để trong ngăn đông đá mấy bữa rồi. Tính thì xong, ở lại chơi, thì lúc đó đá đang tan từ từ, vẫn còn lạnh. Vậy uống mới đã. Lại đỡ tốn tiền mua mắc nữa.

Hào lắc đầu:

- Hết biết!

Nguyên lại giậm chân:

- Hết biết nhưng mà anh có chịu xách giùm không? Để em đi tìm người khác.

Nó nghiêng đầu ngó tứ phía, hỏi lớn tiếng:

- Có ai thấy anh Thụy ở đâu hông?

- Được rồi. Được rồi. Đừng kêu. Để đó cho tui đi.

Hào cuống quýt nói, hấp tấp đeo cái ba lô nặng ỳ và lạnh lạnh lên tấm lưng dài sọc của mình. Nét mặt nó vừa nhúm lại đau khổ vì phải mang vác nhưng cũng vừa nở ra sung sướng vì được Nguyên nhờ giữ đồ riêng cho một mình nhỏ...

10.

Diễn xong. Những thắc mắc tuôn trào không biết ban giám khảo chấm thế nào đã cạn và hi vọng tràn trề nóng bỏng sẽ đậu vào vòng trong cũng đã nguội dần. Thầy phụ trách lại ra lệnh:

- Lên xe về.

Nguyên vịn vẹo mười ngón tay, uốn éo cả thân mình, tăng sức nặng cho phần xin xỏ:

- Thầy. Cho em ở lại. Làm ơn đi mà. Em lỡ hứa với bạn em rồi. Không đi tụi nó chửi.

Thầy lạnh lùng như mấy cục đá nước ngọt trong ba lô nằm dưới chân Nguyên:

- Không nghe năn nỉ. Cứ về trường trước rồi tính.

Không còn hy vọng lay chuyển được quy định của thầy, Nguyên phụng phịu, mắt chớp chớp.

Mấy đứa đang bu lại coi cũng không dám nói vô tiếng nào.

Bỗng nổi lên một tiếng can ngăn:

- Ý chà. Đừng có khóc bé ơi. Nước mắt sẽ làm lem luốc mặt mũi, chụp hình xấu lắm đó.

Người nói câu đó là một ông, à không, có thể là một chú, hay một anh lạ hoắc. Bộ râu quai nón xum xuê, che kín từ hai mang tai tới cái cằm làm cho người lạ mặt có vẻ già già.

Trước ngực người đó đeo một cái máy ảnh có ống kính điều chỉnh ngắm xa to bằng miệng chén ăn cơm. Khi ông ta hơi cúi chào tất cả thì cái máy sà xuống, lủng lẳng.

Mấy đứa con trai xì xào bàn tán với nhau, hơi thừa:

- Máy xịn của thợ chuyên nghiệp đó.

Người chụp hình chuyên nghiệp tự giới thiệu ông ta là nhà báo.

Đàn anh đàn chị kinh nghiệm đầy mình vội vàng reo hò:

- Ô ô... Kỳ này lên báo, đã nghe!

Nhà báo cười. Đúng thế, vì ai cũng thấy cặp mắt ông ta híp lại nhỏ hơn, và mớ râu thì rung rinh.

Mớ râu chuyển động và từ đó phát ra tiếng nói:

- Lên báo thì đúng. Nhưng chỉ có ba cô bé vừa hát trên sân khấu thôi. Xin phép thầy cho chụp hình mấy em nữ sinh dễ thương này được chứ ạ?

Thầy Chí đô cười sung sướng như hồi nãy, lúc mà ban giám khảo kêu thầy lại dặn nhỏ: “Rán kiếm thêm người chơi nhạc cụ, nhóm sẽ khá hơn”.

Thầy đề nghị:

- Chắc về trường chụp hay hơn. Anh vui lòng đi tới trường chúng tôi không?

Ông nhà báo chụp hình đồng ý ngay.

Ông ta giải thích:

- Trong ba trường hát hôm nay, chỉ có trường này dễ thương nhất nên tôi không cần ở lại chờ coi nữa. Trường mấy em có gần đây không?

Đứa nào đứa nấy lao nhao đòi chỉ đường.

Con trai cũng lấy làm sung sướng được dẫn đường cho vị khách quý không mời mà đến.

- Bác cứ đi theo cháu. Tới nơi mới tính công.

Ba cô gái chanh chua chọc quê:

- Bác ơi. Đừng nghe tụi nó. Tụi nó muốn chụp hình đó. Mấy em ơi. Chỉ tốn nước miếng mà thôi.

Hào nhớ dai lắm, nó nhắc:

- Không sợ. Khô cổ rất hòng thì xin một cục nước ngọt đông lạnh của Nguyên. Nó ôm về cả

đồng kia.

Nguyên nhăn nhó đẩy cái ba lô ấn vào tay Hào. Chưa chụp hình nên nó không sợ xấu.

- Đồ hiểm. Biết mà không nói cho người ta nghe. Phạt. Xách đi. Cho chừa.

- Ngu sao mà chừa?

Hào cười ha hả khoái chí như thế nào chỉ có nó thấm thía. Vì Nguyên không đi chơi được với mấy thằng kia. Nguyên không nói, nhưng Hào biết chắc là “thằng” rồi. Nếu không, sao Nguyên lại bỏ công sức giữ gìn gói đồ nặng chịch? Con gái hay tự nguyện phục vụ ba cái vụ ăn uống cho con trai lắm. Hào được hưởng thụ như vậy hoài. Nó rành rẽ quá rồi.

Buổi diễn của nhóm “Bạn thân ơi!” ở vòng một đã có kết quả thi đấu, tức là được lọt vào vòng hai. Vui ơi là vui!

Trong đợt tập dượt để chuẩn bị đi thi lần thứ hai, thầy Chí đô thành linh tuyên bố:

- Hát xong, em nào muốn ở lại chơi thì ở.

Mục đích câu nói ấy là để lên dây cót tinh thần tập luyện cho cả nhóm nên “cử chỉ đẹp” của thầy đã được hưởng ứng nhiệt tình.

Hoan hô.

Thụ nhận xét.

- Thầy càng ngày càng bớt lặc hậu. Tốt tốt.

Trang giành giựt công trạng:

- Nhờ tụi này sửa chữa nhiều lắm mới được như vậy đó.

Thầy ra điều kiện.

- Nhưng phải có giấy đồng ý của phụ huynh.

Quân thoáng nghĩ tới bộ mặt dịu dàng, vui vẻ của má nó khi coi cuộn băng video mà thầy Chí đô quay hôm nó thi hát lần thứ nhất, và ưu tiên cho nó mượn về nhà trước. Nó nói chắc như bấp, tin tưởng má sẽ hân hạnh, tự hào ký giấy cho phép nó đi chơi với thầy và bạn.

Quân chấp luôn.

Thầy giơ một ngón tay răn đe.

- Không được giả mạo chữ ký!

Quân quàng hai tay ôm vai thầy, nịnh bợ như thầy là má của nó:

- Uy tín. Uy tín. Mà lại có tên thầy Chí đô dán trên tem bảo hành nữa. Yên chí to. Khỏi lo.

Thầy phụ trách bắn khoăn:

- Cũng lo chứ. Chỉ có mấy em ở lại chơi với nhau. À quên. Còn Khanh, Thụy nữa. Mấy anh chị lớn nhớ để ý nhắc nhở tụi nhỏ giùm thầy. Coi chừng chỗ nước sâu nguy hiểm.

Hào tròn mắt chung hưởng:

- Ủa! Thầy đi đâu?

Trang kéo áo thầy, tra hỏi:

- Tại sao thầy không đi chung với tụi em?

Thầy nói ngắn gọn, chung chung:

- Có việc bận.

Học trò lớn nhỏ nhìn nhau. Nghi ngờ cuồn cuộn trong đầu.

Trang buột miệng:

- Không biết bữa đó má Tư có đi theo ủng hộ tụi mình nữa không há?

Nhiều tiếng trả lời ầm ỹ cất lên, mà còn sợ thầy nên không dám nói thẳng.

- Chắc chắn.

- Hay là...?

Trang bỏ lửng lơ câu nói. Vậy mà thầy Chí đô cũng hiểu ra. Thầy nêu lý do chính đáng:

- Không có gì đâu. Bữa đó thầy phải chở cháu đi học thêm, ở ngoài Sài gòn. Chạy ra tới đó, quay đầu xe trở vô đây thì người ta đã đóng cổng rồi. Buổi chiều giắc này kẹt xe dữ lắm. Mấy em chơi với nhau chắc chắn sẽ thoải mái hơn.

Nhi núp sau lưng Trang, chồm miệng nói ra.

- Thầy đi riêng với... ai đó cũng thoải mái hơn. Đúng không mấy bạn?

Cả nhóm hát đồng ca, um xum:

- Đúng! Đúng và đúng. Xin cảm ơn!

Thầy vỗ tay, ra hiệu chấm dứt nói chuyện lằng nhằng để bắt đầu tập dượt:

- Thôi lo tập đi. Hôm nay có anh Trường về đệm trống cho mình.

Mặc dù chỉ là một anh chàng nhỏ con, tóc để dài bờm xờm, chồm che mắt cổ áo, nhưng anh Trường là lứa học sinh lớn tới nổi, chị Khanh còn phải xưng em rất lễ phép.

Anh Trường trịnh trọng mở cái hộp trống điện tử, và gõ liền mấy tiếng bùm bùm inh tai nhức óc.

Ban nhạc có thêm tiếng trống trở nên quá chùng nhộn nhịp.

Đứa nào cũng tăm tắc, hỉ hả:

- Vậy mới đúng là hát nhạc sống chứ.

Tiếng trống thúc dục Done hăng hái hân lên. Lần đầu tiên, cả nhóm nhìn thấy Done nhún nhảy, ẹo hông, nhịp chân khi đệm đàn.

Nguyên còn hót ha hót hải thì ào vào tai Nhi:

- Con mắt thẳng nhóc Done nhìn Nhi giống hệt như anh Hào nhìn Nguyên vậy đó. Nhìn hí hí nhưng mà ướm át lắm.

- Là sao? Hồng lẽ nó khóc?

Nguyên giậm chân kêu lên, thất vọng:

- Má ơi. Ướt át là... tình tứ đó. Nó thích mày.

Nhi nói xằng, tỏ ra không tha thiết tò mò tại sao, như thế nào.

- Biết rồi.

Ngày mai là ngày của một trận chiến đấu quyết liệt.

Cứ nhìn hai trường chung bảng với mình, là thấy lòng quặn lại vì lo sợ.

Hào chỉ dám nói riêng với Ngân, không dám công bố rộng rãi với cả nhóm, kỷ niệm của hè năm ngoái.

- Ê, Ngân lùn. Bà nhớ không? Năm nay mình thi chung với tụi “Mưa rào” là nhóm có giải khuyến khích vòng chung kết. Còn bầy “Ve ve” là nhóm chung bảng với mình đợt một, mà tụi này cũng ăn mình mới ghê chứ!

- Ngân chưa quên. Ngân còn nhớ kỹ hơn Hào, nhớ từng chi tiết nhỏ.

- Nói cho đúng là điểm nó hơn mình nhờ phía sau dấu phẩy có hai con số lẻ, còn mình lại thay vào đó hai con số không.

- Vậy mà họ nữ nào xếp nó chung với mình.

- Ê, đừng bi quan chán nản chứ. Sao mình không dám nghĩ là điểm năm nay của mình đã vượt lên cao hơn. Nên mình phải đứng trong cái bảng này mới xứng tầm cỡ.

Chẳng biết thầy Chí đô có lo như hai đứa “cụu con ve” kia không nhưng tối hôm đó, thầy gọi điện thoại cho Ngân, giọng nghiêm trọng:

- Ngân chạy ngay ra cổng trường giùm thầy. Nếu thấy ba đứa Nhi, Trang, Nguyên thì bắt tụi nó phải về nhà ngủ sớm, lấy sức sáng mai đi thi. Ở ngay cổng chính đó nghe!

Nhà Ngân ở ngay cổng sau trường.

Ngân nhìn bộ đồ ngắn mặc nhà, suy nghĩ chút xíu, rồi quyết định không thay đồ khác. “Mình sẽ chạy xe đạp. Trời tối chắc không ai thấy”.

- Dạ. Em đi liền. Sao thầy biết tụi nó?

- Có đứa cổ động viên nào đó thích một trong ba đứa nó. Cu cậu mới báo cho thầy biết. Nghe đâu tụi nó hẹn nhau cả nhóm đi hát karaoke để tập thêm. Làm như vậy vừa tốn tiền vừa mất thời gian, vừa hư bột hư đường hết. Thi hát nhạc sống chứ có thi hát karaoke đâu mà tập kiểu đó.

- Dạ thưa thầy em đi. Rồi em báo cho thầy sau.

Ngân hấp tấp đẩy xe ra rồi lỉnh quính dắt xe vào. Ngân lật đật chạy vô nhà thay bộ đồng phục thể dục. Nó nghĩ bụng: “Dù sao mình cũng lớn hơn. Muốn ra oai, bắt buộc tụi nó nghe theo lời bà chị mà ăn mặc xập xệ thì mất hết uy tín”.

Ngân đạp xe tới cổng trường vừa kịp lúc, ba con nhỏ đang dồn nhau lên một chiếc xe.

Ngân la:

- Ê! Đứng lại!

Ba đứa hỏi:

- Chị Ngân đi đâu đó?

- Đi bắt tụi bây!

Tam ca nữ la oai oái:

- Tụi này làm tội gì mà bắt?

- Có tin báo là cả nhóm đi thi ngày mai, tối nay rủ nhau đi hát karaoke. Nhưng sao chỉ có ba đứa thôi? Còn mấy thằng kia đâu?

Trang ngơ ngác:

- Mấy thằng nào? Việc riêng của tụi em. Mắc mớ gì tụi nó?

Nhi vênh váo hỏi:

- Biết tụi này đi đâu chưa?

Ngân lặp lại:

- Hát karaoke.

Nhi vênh váo nói:

- Sai rồi.

Tới lượt Ngân ngo ngo:

- Vậy thì không biết.

Nguyên kéo tóc mình, đầu nghiêng nghiêng:

- Người ta đi duỗi tóc đó chị hai à.

- Ỡ thể mình sắp lên lớp mười hai bằng Ngân, Nhi xỏ xiên:

- Hay là bà chị muốn đi theo tui tui, mà làm bộ nói là đi bắt bớ.

Ngân lắc đầu, thành thật:

- Mắc lăm. Không có tiền.

- Trời ơi! Quê quá. Người ta duỗi tóc theo kiểu tốc hành, có mười ngàn đồng thôi hà. Thằng băng được chừng hai mươi bốn tiếng rồi nó cong queo lại như cũ. Chỉ cần xài nội trong buổi sáng mai là đạt yêu cầu rồi...

Bữa nay mới biết có dịch vụ duỗi tóc “tốc hành”, Ngân hỏi tiếp:

- Tại sao phải làm như vậy?

Ba đưa cùng trả lời:

- Cho đẹp.

Nguyên giảng giải:

- Đi thi hát thì hát cho hay trong lỗ tai ban giám khảo chưa đủ, còn phải đẹp trước mắt họ

nữa. Chỉ biết rành vụ này hơn tui tui mà Ngân.

Ngân nhất trí liền:

- Có lý. Chắc thầy Chí đô không nói gì đâu.

- Sao có thầy ở đây nữa?

- Thì chính thầy cho Ngân biết tin này mà. Có người mật báo với thầy, thầy sai Ngân đi bắt mấy bầy về. Sợ mất thời giờ, mất tiền, mất công, ngày mai hát sai bét hết.

Mấy mái tóc chưa duỗi thẳng bị vò tung lên, để suy nghĩ truy tìm thủ phạm.

Đứa nào vậy không biết? Đứa nào mà lòng dạ đen thui, tâm tối quá vậy không hiểu. Nó tung tin đồn sai quấy cho tui mình để làm gì?

Rồi Trang ngừng tay vò, chỉ thẳng vô mặt Nguyên, cao giọng tố cáo:

- Hào!

Như đang chơi trò chơi tập thể thử thách phản ứng nhạy bén, Nguyên liền chỉ hai tay vô mặt Nhi, nói hai tiếng cho một cái tên:

- Thăng Done.

Nhi gật gù:

- Có thể. Tại hồi chiều tui mình có nói mí mí. Chắc mấy anh chàng nghe không ra, tưởng tui mình đi chơi riêng.

Nguyên cũng gật gù:

- Chơi riêng làm chi. Ngày mai hát xong tui mình ở lại nguyên cả nhóm. Hẹn trước xong xuôi đâu đó rồi mà.

Trang vỗ tay cái đét, kết luận:

- Thì đã nói là mấy anh chàng đó bị mắc bệnh... ghen mà. Khi ghen thì người ta mất sáng suốt là thường. Mình rủ nhau đi làm tóc mà nghe thành đi hát. Điếc hết biết.

Ngân lắc đầu:

- Lừa con nít tụi bây càng ngày càng ghê quá. Bồ bịch ghen tuông tùm lum.

Ba giọng nữ đã quen hát chung nên cũng la chung:

- Ê. Nhớ lại đi. Tụi nó chó không phải tụi này nha!

Một giọng sô lô cất lên, suy luận:

- Nhưng Ngân có nói, thầy kể là một đứa cổ động viên chó không phải trong nhóm mình. Thử nghĩ lại coi.

Lần này không cần vò đầu bứt tóc bứt tai nữa, Trang đoán ngay. Nhưng hơi ngập ngừng.

- Chắc là thằng... heo hầm ở lớp tui.

Ngân rùng mình:

- Biệt danh gì mà nghe xấu xí quá xá. Ví người nào như con heo thì cùng lắm là heo quay, heo rừng cũng thấy mập ú, hoang dã rồi. Còn heo hầm là con gì, chưa nghe.

Trang kể vắn tắt:

- Cứ hết giờ ra chơi vào lớp là áo nó, mặt nó, tóc nó ướt đầm thứ nước gì không rõ. Không biết là mồ hôi hay là nó xối nước ở trong vòi nước. Nhưng chắc chắn trên mặt là mồ hôi vì đang tuôn ròng ròng. Cô dạy toán biểu nhìn nó giống như con heo hầm. Mà cô cũng không hiểu đó là con gì. Cô nói tại nghe người ta hay nhieếc mấy đứa mập như vậy, nên cô nói theo.

Nguyên phì cười:

- Biết nó rồi. Thằng Bình. Nhìn thấy nó là nghĩ ngay tới con heo, vừa mập vừa dơ. Người ta hay nói ở dơ như con heo, nhớ không?

Trang chép miệng:

- Nổi tiếng gớm chưa! Nguyên học khác lớp, khác tầng lầu mà cũng biết nó nữa.

Nguyên nói thêm cho rõ:

- Học chung với nó hồi cấp hai. Tới giờ thấy nó cũng còn con nít y như vậy. Có biết yêu iếc gì

đầu. Chắc không phải nó.

Trang cãi:

- Nhưng mà trong lớp nó hay nói “Trang của tao” để phân biệt tui với nhỏ Thanh Trang, chứ nó không gọi là Mỹ Trang như cả lớp. Rồi cái bữa mình hát đọt một, nó đi làm cổ động viên, nó ôm cái trống đập thùng thùng suốt buổi.

Nhi can thiệp:

- Thôi, cho qua. Không biết chắc đừng nghi ngờ mất công mất đoàn kết. Nói ra nó ghét nó không đi cổ động nữa, uống lắm. Để nó đi la cho vui...

11.

Lần thi hát thứ hai đông người hơn, cả người đi thi lẫn người đi ủng hộ. Có thêm anh Trường, ngồi chễm chệ sau bộ trống ngay chính giữa sân khấu. Có má của Quân, kín đáo ngồi ở hàng ghế kê sát phía sau bàn giám khảo. Trời mát mẻ vì thi buổi sáng. Người cũng vui tươi hơn.

Đồng phục vẫn như thế nhưng mặt mũi thì Liên, Thoa, có Nghiêm Minh góp ý đã phối màu tươi hơn. Và dĩ nhiên tóc tai thẳng thơm hơn, đẹp hơn.
Ngân đẩy ba đứa con gái làm điệu tới trước mặt thầy phụ trách:

- Tối hôm qua chỉ giải thích bằng lời nói. Bây giờ là đưa dẫn chứng cụ thể nè thầy. Tụi nó đi làm tóc với hi vọng mái tóc làm nó tự tin hơn, hát hay hơn.

Thầy Chí đô cười độ lượng:

- Ghi nhận nhiệt tình đóng góp cho phong trào nhà trường của mấy em nhưng không có... bù lỗ đâu nhé!

Trong lúc nói chuyện, tam ca e dè đứng xa xa, không dám lại gần. Không phải vì sợ thầy cú đầu mà sợ bị thầy vò tóc tụi nó theo thói quen.

Ba đứa đứng xa xa và hét:

- Nghỉ chơi thầy ra.

Thầy Chí đô làm điệu bộ gồng cánh tay như vận động viên thể hình:

- Nghỉ khỏe. Khởi phải đi theo tập tành với mấy cô.

Ba đưa xích lại gần hơn để nói cho thầy nghe rõ hơn:

- Thầy đem con bỏ chợ.

- Để đi lấy vợ.

Đứng bên cạnh thầy, Khanh không nói tiếng nào, chỉ lắc lắc đầu phê phán.
Ngân cười thông cảm:

- Tụi nó bây giờ bạo lắm chị ơi. Nhưng thầy biểu là tụi nó còn con nít, nghĩ sao nói vậy, chớ không có ác ý gì hết.

Khanh nói.

- Mai mốt chị cũng giống thầy, sẽ đi chơi với một bầy con nít. Chắc phải học thầy nhiều.

Ngân tâm tình:

- Khó làm lắm đó. Thêm cực cái thân nữa. Em đi thi mấy lần, thấy trường người ta, không phải ai cũng có thầy kè kè đi theo làm bảo mẫu như trường mình đâu.

... Nhóm cuối cùng là “Mưa rào” thi xong vừa bước xuống sân khấu, thì ban tổ chức công bố điểm luôn.

Bên phải Trang là Quân, trong khi chờ đợi, Trang tự động xích ghế qua. Chồm vai mặc áo sát nách của nó dựa hẳn vào cánh tay Quân. Nhưng Trang vẫn ngồi không nhúc nhích. Nỗi căng thẳng đã đè bẹp ngượng ngùng.

Hình như Nhi có đưa tay ra nắm khuỷu tay đang run run của Done, cử chỉ và lời nói vỗ về, che chở của người lớn giành cho người nhỏ:

- Bình tĩnh!

Quang nghiêng người thì thào với Ngân:

- Hồi hộp quá!

Hào lăm rằm nói vào tai Nguyên cái điều mà đứa nào cũng đã biết, và đang lo sợ nó xảy tới cho mình.

- Năm ngoái họ lấy hai nhóm, năm nay chỉ lấy một nhóm có điểm cao nhất.

Giống như những kỳ thi hoa hậu, người đẹp nhất đoạt vương miện sẽ được nêu tên sau cùng. Ở cuộc thi này, nhóm nào được đọc lên đầu tiên là tự hiểu, mình bị xếp hạng... bét.

Toàn thể người hát lẫn người coi đều ngó chăm chăm và tha thiết về phía ban giám khảo.

Còn những con người quan trọng ấy thì đang cầm cúi viết viết, gật gật với nhau.

Sau lưng ban giám khảo, những biểu ngữ cổ động đang giơ cao. Cái nào cũng căng ra hết cỡ để khoe tên trường, tên nhóm. Làm như để cho thiên hạ đọc thấy những câu khẩu hiệu đầy tình cảm ấy, thì cơ hội thi đấu sẽ tăng thêm.

Và đám đông phát ra đủ loại tiếng kêu chào đón vui mừng, khi trên sân khấu vừa xuất hiện anh chàng “em xi” [12] ẻo lả. Anh ta dường như cũng bị lây cái cảm giác phấn khích, bèn tranh thủ đi qua đi lại vài vòng như diễn viên múa minh họa cho bài hát trước khi ca sĩ xuất hiện.

Quân vẫn còn đủ tỉnh táo để phê bình.

- Cái đồ đàn ông mặc áo bó sát mình như người nhái thợ lặn là không khá đâu. Tui kỵ mấy thứ kiểu này lắm.

“Em xi” giựt giựt cổ áo, hắng giọng mấy lần, rồi một giọng chua chua cất lên. Anh chàng láu cá cố ý ngắt giọng, nghỉ lấy hơi để không khí chờ đợi tăng thêm phần căng thẳng hồi hộp:

- Nhóm... “Bạn thân ơi”: Mười bảy điểm phẩy ba... mười ...chín.

Hai nhóm còn lại hét lên sung sướng vì không được đọc tên, kể như đã vượt qua một cửa ải.

Tiếng “em xi” lại vang lên, nhấn nhá,

Lại một tràng la hét to hơn của nhóm nào đó.

Nhưng hình như chỉ còn thầy Chí đô là bình tĩnh ngồi thẳng lưng nghe tiếp. Cho tới khi con cháu Hoa Nở của thầy đập mạnh lên vai của thầy mà gọi:

- Chú Tư! Sắp trễ giờ học của con rồi nè.

Mặc dù Khanh, Hào, Ngân cố gắng cười cợt, nhắc nhở:

- Ở lại chơi chứ. Đứa nào cũng chuẩn bị đồ tắm rồi mà.

Có mấy anh chàng của hai nhóm kia chạy tới bu quanh ba đứa con gái, mời mọc:

- Chui đường ống chung với nhóm mình nha!

Dĩ nhiên Done, Quân, Luân, Quang cũng có mấy cô bé hỏi tên, khen hát hay.

Nhưng cả đám vẫn ủ rũ theo nhau ra cổng, đi về.

Chơi ba cái trò chơi nước làm gì nữa? Trong lòng tụi tui đang tràn nước mắt rồi đây nè.

Ở bãi giữ xe, thầy đột ngột quyết định:

- Đi uống nước. Hoa Nở sẽ đi học bằng tắc xi. Đành vậy.

Hào có ý kiến:

- Nên về trường, rủ luôn má Tư.

Má Tư đang chờ ở cổng. Hôm nay chị bận việc trường không đi theo được. Là người biết tin sau cùng, nhưng má Tư lại là người khóc trước hết.

Chị ghen ngào:

- Trời ơi. Uống phí biết bao nhiêu công sức. Tập tới tập lui, đổ mồ hôi sôi nước mắt mà cũng không bằng người ta.

Ba đứa con gái tất nhiên là khóc theo.

Hào hứa:

- Thôi má Tư nín đi. Em sẽ đi học cách đánh cây đàn bốn dây dựng trong góc phòng văn nghệ. Sang năm em sẽ lên sân khấu gảy tung bùng như trường người ta. Tới chừng đó ai thua ai cho biết.

Thụy trẻ cập môi dày mọng, làm cho Thụy hơi bị giống con gái:

- Thôi đi. Có *nổ* cũng lựa chỗ mà *nổ*. Học một năm mà đòi ôm đàn gảy tưng sần khấu! Anh mày đàn cong queo hết mười ngón tay mà Châu Anh còn đòi lấy thước gõ cho sung vù lên vì cái tội điếc lỗ tai âm nhạc, cứ đẽm lệt ra ngoài bài hát.

Hào nhìn thầy cầu cứu:

- Có công mài sắt có ngày nên kim, phải không thầy?

Ngân ngó thầy Chí đô. Nó thấy thầy lại cười bao dung, y hết lúc nhìn ba cái đầu tóc sưng đuột như bức rèm treo cửa của Trang, Nguyên, Nhi.

Thầy ừ ừ với Hào, như người cha chiều chuộng đưa con nhỏ đại hay đòi hỏi nọ kia.

Ngân nói, mắt Ngân nhìn thẳng mắt Hào:

- Mình rớt vì nhiều lý do. Không có vũ đạo trong khi hát cũng là một khuyết điểm. Hào còn nhớ Chí Vỹ học trước mình không. Bây giờ anh chàng ta làm nghề múa minh họa trong vũ đoàn, đêm nào cũng đi diễn. Để sang năm, Ngân rủ hấn về dạy nhảy cho đám này.

Thầy Chí đô cười toét miệng:

- Tốt lắm!

Nhi xụ mặt:

- Sang năm đâu còn đủ tụi này. Nhi cũng mắc lo học luyện thi giống như Ngân, làm sao dám đi tập nữa. Buồn. Buồn ghê. Buồn quá đi thôi.

Nhi đã nói một dây buồn, vậy mà Quang còn nối thêm cái đuôi:

- Buồn muốn chết. Tui mới là người buồn nhất. Nỗi buồn của tui không ai có được. Bữa nay coi như lần cuối cùng gặp nhau. Sang năm tui học trường khác, ai cho thi hát chung với mấy bạn nữa.

Quân tùm tùm cười:

- Hú hồn. Hình như tui có linh tính hay sao đó. Nên tui quyết định nghe lời cha mẹ, chịu khó ê cái mặt, đi học lại lớp mười chớ hồi đầu tính nghỉ trường mình chuyển qua trường khác rồi. Nghỉ học là mất đứt mấy bạn dễ thương này rồi.

Done ề à nói:

- Nhưng sao anh Thụy, anh Trường còn quay lại được?

Thầy giải thích cái thắc mắc, mà từ hôm đó tới giờ không đứa nào dám hỏi:

- Anh Thụy, anh Trường là học sinh trường khác. Ban tổ chức cho phép liên kết các trường nhưng chỉ trong ban nhạc thôi. Ca sĩ thì phải dùng người tại chỗ, không cho vay mượn, nhờ vả.

Mặt Done tươi rói:

- Tóm lại là em sẽ còn được gặp lại... các bạn dù có đi học trường khác, phải không thầy?

Trang vẫn quen tạt ăn hiếp bạn cùng lớp, nó lạnh chanh dọa nạt:

- Cái đó không nói trước à. Nếu sang năm tụi lớp mười mới có đủ đứa chơi trong ban nhạc thì thôi, mời người ngoài làm gì?

Mặt Done héo xuống. Nó hỏi lại mà như than thở:

- Vậy sao?

Thầy hỏi:

- Sao Done không học tiếp như Quân?

Done rụt cổ e sợ:

- Quê lắm thầy ơi.

Thầy ngó sang Nguyên:

- Nguyên học lại lớp có quê không Nguyên? Thử hỏi coi Nguyên có cách nào làm cho hết quê?

Nguyên cười:

- Cứ lo học là hết liền.

Done lắm nhảm:

- Để coi lại. Ở đây cũng vui.

Trang, Nguyên nháy mắt ngầm biết với nhau, hai đứa cùng nói một lượt:

- Vui chắc rồi!

Má Tư than thở, giọng nói còn nghe nghẹn nghẹn.

- Ai cũng vui, chỉ có tui là người buồn nhứt nè. Sang năm tui đâu còn được gặp đủ mấy mặt như vậy nữa. Mấy em đi chỗ khác có bạn khác, còn tui ở đây đâu có ai chơi.

Cả nhóm nhao nhao, nói đông không sợ bị la:

- Thì ghé vô hỏi thăm sức khỏe chú Tư của em Hoa Nở, cũng đỡ ghiền.

Thầy Chí đô làm như không nghe câu nói đó. Thầy an ủi tất cả:

- Khéo lo bỏ không có răng gặm cỏ. Sang năm lại có đám khác, mới vào. Còn Trang, Nguyên, Luân, Quân nữa. Năm nào chẳng có mùa đi thi hát con ve. Chừng đó tha hồ gặp gỡ cố nhân.

Nhi nhớ tới lời giải thích của cô sinh, tại sao mùa hè của trường mình không thể có tiếng ve sầu vang động.

Nó muốn nói, trường mình có nguyên một bầy ve đấy chứ. Những con ve lớn lên bay đi, bay về chỉ bảo bầy ve em nhỏ hát hò ca múa cho mái trường càng thêm thân thương, lưu luyến.

Những con ve đã hiểu ra được một điều giản dị mà vô cùng quý giá: Cứ mặc sức ca hát rộn rã trong mùa hè đi nhưng hãy nhớ học hành chăm chỉ trong những mùa còn lại của quãng đời học trò đẹp tươi như mùa hè từng bừng, đỏ rực những cảnh phượng vĩ...

Sài Gòn, 5-2003
L.T.L

-- Hết --

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

[1] Cô giáo dạy môn sinh vật

[2] Suýt

[3] Miền Bắc gọi là cân “tươi”, nghĩa là hơi vượt quá định lượng một tí

[4] Người theo đạo Hồi kiêng ăn thịt lợn

[5] Một hiệu phô mai nổi tiếng của Pháp

[6] Như “Hầm bà lằng”

[7] Organist

[8] Chữ “cựu” phát âm theo giọng Nam bộ.

[9] *LipIce*: Tên một loại son môi

[10] Nhựa

[11] Chị ấy

[12] M.C (viết tắt từ tiếng Anh: Master Ceremony, tức *Người dẫn chương trình*)